

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยจะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล พร้อมทั้งแปลความหมายของข้อมูลต่าง ๆ เพื่อประกอบการพิจารณาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้ตั้งไว้คือ การไขหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช ๒๕๔๘ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมว่ามีปัญหาในเรื่องต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตาราง ประกอบคำบรรยาย และผลการวิเคราะห์บางส่วนเสนอข้อมูลโดยการบรรยาย ซึ่งมีเรื่องต่าง ๆ คือ

๑. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย
  - จำนวนแบบสอบถามแจกตามลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - วุฒิทางวิชาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบัน
  - การเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่

๒. ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน

๓. ปัญหาการใช้หลักสูตรในหมวดวิชาต่าง ๆ ๘ หมวดวิชา คือ

หมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา พลานามัย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปะศึกษา วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ปัญหาในแต่ละหมวดวิชาแยกออกเป็น

๓.๑ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชา

๓.๒ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในแต่ละหมวดวิชา

สำหรับปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชา และอาจารย์ผู้สอนใน
หมวดวิชา เรื่องใดที่มีข้อถามเหมือนกันจะได้นำเสนอในตารางเดียวกัน วิเคราะห์ไปพร้อม
กัน ส่วนเรื่องใดที่มีข้อถามแตกต่างกันก็จะได้นำแยกวิเคราะห์ต่างหาก สำหรับปัญหาการใช้
หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์แต่ละหมวดวิชา แล้วเสนอตาราง
สรุปรวมปัญหาทุกหมวดวิชาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้มองเห็นปัญหาต่าง ๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๔. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ คือ

๔.๑ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว

๔.๒ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

๔.๓ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา

๔.๔ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะพิจารณาความถี่ของผู้ตอบในส่วนที่เป็นแบบตรวจ
สอบ และหาค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อในส่วนที่เป็นมาตราส่วน
ประมาณค่า นอกจากนั้นจะได้วิเคราะห์ค่าความถี่จากแบบสอบถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบ
เสนอแนะอีกส่วนหนึ่งด้วย และในตอนท้ายสุดของบทนี้จะเป็นการสรุปรวมผลการวิเคราะห์
ข้อมูลทั้งหมด

รายละเอียดบางประการเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ที่มีส่งไปมีจำนวนทั้งสิ้น ๒๕๐ ฉบับ ส่งให้
ผู้บริหารโรงเรียน ๕๐ ฉบับ - หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ๑๒๐ ฉบับ อาจารย์ผู้สอน
๓๒๐ ฉบับ และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ได้แก่เจ้าหน้าที่แนะแนว ทะเบียน วัดผลการศึกษา
และห้องสมุด ๕๐ ฉบับ ได้รับคำตอบคืนและใช้ใ้สำหรับการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน ๒๐๓
ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๒) แยกเป็นคำตอบของผู้บริหารโรงเรียน ๗๖ ฉบับ

(คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๐๐) หัวหน้าหมวดวิชา ๑๕๔ ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๒๕)
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ๒๕๗ ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๘๑) และเจ้าหน้าที่
 ต่าง ๆ ๗๖ ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๐๐) จำแนกไว้ในตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ จำนวนแบบสำรวจจำแนกตามประเภทของบุคลากร

จำนวนแบบสำรวจ ประเภทของบุคลากร	แบบสำรวจที่ส่งไป		แบบสำรวจที่ได้รับคืน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้บริหารโรงเรียน	๘๐	๑๐๐.๐๐	๗๖	๕๕.๐๐
หัวหน้าหมวดวิชา	๑๖๐	๑๐๐.๐๐	๑๕๔	๕๖.๒๕
อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ	๓๒๐	๑๐๐.๐๐	๒๕๗	๕๒.๘๑
เจ้าหน้าที่แนะแนว	๒๐	๑๐๐.๐๐	๑๕	๕๕.๐๐
เจ้าหน้าที่ทะเบียน	๒๐	๑๐๐.๐๐	๑๕	๕๕.๐๐
เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา	๒๐	๑๐๐.๐๐	๑๘	๕๐.๐๐
เจ้าหน้าที่ห้องสมุด	๒๐	๑๐๐.๐๐	๒๐	๑๐๐.๐๐
รวม	๖๔๐	๑๐๐.๐๐	๖๐๓	๕๔.๒๑

จากตารางที่ ๑ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ห้องสมุดมีผู้ตอบมากที่สุด ได้รับ
 ค่าตอบกลับคืนมาทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐.๐๐ ส่วนเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา มี
 ผู้ตอบน้อยที่สุด ได้รับค่าตอบกลับคืนมาเพียง ๑๘ คน จาก ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ
 ๕๐.๐๐

ตารางที่ ๒ วุฒิทางวิชาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

วุฒิทางวิชาชีพ	ผู้บริหาร	หัวหน้า หมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	เจ้าหน้าที่ ต่าง ๆ	รวม
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑๘ ๒๓.๖๘	๕๘ ๓๓.๖๖	๘๐ ๒๖.๘๕	๑๖ ๒๑.๐๕	๑๗๒ ๒๘.๕๒
ปริญญาตรี	๔๓ ๕๖.๕๘	๘๘ ๕๓.๑๕	๒๐๘ ๗๐.๓๓	๕๓ ๖๑.๘๕	๓๘๓ ๖๕.๑๘
ปริญญาโท	๑๕ ๑๙.๓๕	๘ ๕.๒๐	๘ ๒.๖๘	๑๓ ๑๖.๑๑	๔๔ ๗.๓๐
รวม	๗๖ ๑๐๐.๐๐	๑๕๔ ๑๐๐.๐๐	๒๙๖ ๑๐๐.๐๐	๗๖ ๑๐๐.๐๐	๖๐๓ ๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒ จะเห็นว่าผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอนและเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรีมากกว่าวุฒิอื่น วุฒิที่มีลำดับสูงรองลงมาได้แก่วุฒิ
ที่ต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนวุฒิปริญญาโทมีน้อยกว่าวุฒิระดับอื่น กลุ่มที่มีวุฒิปริญญาโทสูงสุดได้แก่
กลุ่มผู้บริหาร คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๓๕ และกลุ่มที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีสูงสุดได้แก่กลุ่มหัวหน้า
หมวดวิชา คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๐ กล่าวโดยสรุปแล้วบุคลากรในโรงเรียนมีวุฒิปริญญาตรี
เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๑๘ และในจำนวนทั้งหมดมีวุฒิปริญญาโทถึง ๔๔ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๗.๓๐

ตารางที่ ๓ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้บริหารโรงเรียน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	เจ้าหน้าที่	รวม
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
ต่ำกว่า ๑ ปี	๔ ๕.๒๖	๑๐ ๖.๕๕	๔๔ ๑๕.๘๑	๑๕ ๑๕.๗๙	๗๓ ๑๒.๑๑
๑ - ๓ ปี	๑๗ ๒๒.๓๗	๒๑ ๑๓.๖๔	๗๕ ๒๕.๒๕	๑๕ ๒๕.๐๐	๑๒๘ ๒๑.๘๕
๓ - ๕ ปี	๒๓ ๓๐.๒๖	๓๐ ๑๘.๕๘	๘๕ ๒๘.๕๗	๑๘ ๒๓.๖๘	๑๖๐ ๒๖.๕๗
๕ ปีขึ้นไป	๓๒ ๓๘.๒๑	๕๓ ๖๐.๓๙	๘๕ ๒๘.๕๗	๒๔ ๓๑.๕๘	๒๓๔ ๓๘.๕๗
รวม	๗๖ ๑๐๐.๐๐	๑๕๖ ๑๐๐.๐๐	๒๘๗ ๑๐๐.๐๐	๗๖ ๑๐๐.๐๐	๖๐๓ ๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓ จะเห็นได้ว่าระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอนและเจ้าหน้าที่ เป็นเวลา ๕ ปี ขึ้นไปมากที่สุด และต่ำกว่า ๑ ปี น้อยที่สุด ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ ๕ ปี ขึ้นไปมากที่สุดได้แก่กลุ่มอาจารย์ผู้สอน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๓๙ และระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันต่ำกว่า ๑ ปี มากที่สุด ได้แก่กลุ่มเจ้าหน้าที่ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๗๙ กล่าวโดยสรุปแล้วบุคลากรของโรงเรียนดำรงตำแหน่งในปัจจุบันตั้งแต่ ๕ ปี ขึ้นไปมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๗

ตารางที่ ๔ การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของ
ผู้ตอบแบบสอบถาม

การเข้าร่วมประชุม สัมมนาหรือ อบรม เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	ผู้บริหาร โรงเรียน	หัวหน้าหมวด วิชา	อาจารย์ผู้สอน ในหมวดต่าง ๆ	เจ้าหน้าที่ ต่าง ๆ	รวม
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
เคย	๕๑ ๖๓.๑๑	๑๒๕ ๘๑.๑๓	๑๓๓ ๘๘.๓๘	๘๘ ๖๓.๑๖	๓๕๗ ๕๕.๒๐
ไม่เคย	๒๕ ๓๒.๘๘	๒๙ ๑๘.๘๓	๑๖๘ ๕๕.๖๒	๒๘ ๓๖.๘๔	๒๘๕ ๔๐.๘๐
รวม	๗๖ ๑๐๐.๐๐	๑๕๔ ๑๐๐.๐๐	๒๙๗ ๑๐๐.๐๐	๑๑๖ ๑๐๐.๐๐	๖๐๓ ๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔ จะเห็นว่าผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชาและเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ส่วนมากเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้ว ส่วนอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ มีผู้ยังไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมถึงร้อยละ ๕๕.๖๒ กล่าวโดยสรุปแล้วมีบุคลากรที่ เคย เข้าร่วมประชุมอบรมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๒๐ ส่วนอีกร้อยละ ๔๐.๘๐ ไม่เคยเข้าร่วมประชุมอบรมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่เลย

ตารางที่ ๕ ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน

ปัญหา	X̄	S.D	ลำดับที่ ของปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	๒.๓๑	.๖๘	๘	
๒. การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียนร่วมกันกำหนด	๒.๓๓	.๖๖	๗	๒ (๒.๖๓%)
๓. การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของโรงเรียนในกลุ่ม	๒.๓๘	.๖๘	๖	๑ (๑.๓๑%)
๔. การที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหาความ การปกครอง	๒.๑๐	.๗๓	๑๐	
๕. ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือ ประกอบหลักสูตร	๒.๗๗	.๗๐	๑	
๖. การจัดทำร่างสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	๒.๘๗	.๗๓	๕	
๗. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความ ต้องการของนักเรียน	๒.๖๘	.๗๘	๒	๑ (๑.๓๑%)
๘. การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น	๒.๕๘	.๖๓	๔	๑๔ (๑๘.๘๒%)
๙. การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	๒.๐๘	.๖๑	๑๑	๓ (๓.๗๘%)
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงาน ต่าง ๆ	๒.๖๗	.๗๓	๓	
๑๑. การใหญ่บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับ การใช้หลักสูตรใหม่	๒.๑๘	.๖๕	๙	

จากตารางที่ ๕ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน
 ที่มีปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๕ โดดแก่ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสาร
 ชุดคู่มือ ปัญหาการรองลงไปอันดับ ๒ คือข้อ ๗ โดดแก่ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวด
 วิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน อันดับ ๓ คือข้อ ๑๐ โดดแก่ความเพียงพอของ
 จำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ และอันดับ ๔ คือข้อ ๘ โดดแก่การจัดโปรแกรม
 ให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น ส่วนปัญหาที่ผู้บริหารเห็นวามน้อยที่สุดคือข้อ ๕ โดดแก่การ
 ออกใบรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน รวมข้อที่เป็นปัญหามากในการใช้หลักสูตรของผู้บริหาร
 โรงเรียน ๔ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๑๑ ข้อ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๖ วุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งและการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่
ของหัวหน้าหมวดวิชา

หัวหน้าหมวดวิชา	ข้อมูล จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งหน้าที่ หัวหน้าหมวดวิชา				การเข้าร่วมประชุมสัมมนา เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ต่ำกว่า๑ปี	๑ - ๓ ปี	๓ - ๕ ปี	๕ ปีขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
ภาษาไทย	๑๘	๔	๑๒	๓	-	๑	๓	๑๕	๑๗	๒
สังคมศึกษา	๒๐	๓	๑๗	-	๒	๔	-	๑๓	๑๘	๒
พลานามัย	๑๘	๑๒	๖	-	๒	๔	-	๑๓	๑๗	๒
วิทยาศาสตร์	๑๘	๓	๑๔	๒	-	๑	๔	๑๔	๑๖	๓
คณิตศาสตร์	๑๘	๖	๑๑	๒	-	๑	๕	๑๓	๑๕	๔
ภาษาอังกฤษ	๑๘	๒	๑๕	๑	๒	๓	๒	๑๑	๑๓	๕
ศิลปศึกษา	๒๐	๑๗	๓	-	๒	๒	๖	๙	๑๖	๔
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	๒๐	๑๑	๙	-	๒	๓	๖	๙	๑๗	๓
รวม	๑๕๔	๕๘	๘๘	๘	๑๐	๒๑	๓๐	๘๓	๑๒๕	๒๘

จากตารางที่ ๒ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาที่มีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด รองลงไปมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนวุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด ระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าหมวดวิชาอยู่ระหว่างช่วงเวลา ๕ ปีขึ้นไปมากที่สุด และหัวหน้าหมวดวิชาส่วนใหญ่ เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่แล้ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๗ การใช้ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยใช้

มหาวิทยาลัย	สถานที่ใช้ในการเรียน	ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์	ห้องปฏิบัติการทางภาษา	โรงฝึกงาน	โรงพลศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางฟิสิกส์-เคมี	เรือนเพาะชำ	แปลงสาธิต	ห้องศิลปะศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางคหกรรม	ห้องเรียน	อื่น ๆ
ภาษาไทย		๑	๒	๒	๒	—	—	—	๑	๒	๒	๑
สังคมศึกษา		๑	๑	—	๑	—	—	๑	๒	—	๑	๑
พลานามัย		๑	๑	๑	๑	—	—	—	๑	๑	๑	๑
วิทยาศาสตร์		๒๐	—	๑	—	—	—	—	๒	—	๑	๑
คณิตศาสตร์		๑	—	—	—	—	—	—	๑	—	๑	๑
ภาษาอังกฤษ		๑	๒	—	—	—	—	—	—	—	๑	๑
ศิลปะศึกษา		—	—	๑	—	—	—	—	๒๐	—	—	๑
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ		๑	—	๑	๒	๓	๒	๒	๑	๑	—	—
รวม		๓๑	๑๐	๒๕	๒๓	๓	๑๐	๓	๒๔	๑	๒๕	๑๕

จากตารางที่ ๗ จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม อาจารย์ผู้สอนระบุว่า ใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์มากที่สุด ใช้ห้องศิลปะศึกษาเป็นอันดับ ๒ ใช้ห้องเรียนและโรงฝึกงานเป็นอันดับ ๓ ใช้โรงพลศึกษาเป็นอันดับ ๔ เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมหลายมหาวิทยาลัยมีห้องพิเศษ และสถานที่เรียนสำหรับมหาวิทยาลัยของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องวิทยาศาสตร์ โรงฝึกงาน โรงพลศึกษา และห้องศิลปะศึกษา สำหรับอื่น ๆ ที่หมวดภาษาไทยใช้หมายถึงห้องสมุด ที่หมวดสังคมศึกษาใช้คือห้องสังคมศึกษา ที่หมวดพลานามัยใช้คือสนาม ที่หมวดวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และศิลปะศึกษาใช้คือห้องโสต และที่หมวดวิชาคณิตศาสตร์ใช้คือห้องคณิตศาสตร์

ตารางที่ ๘ วิธีออกข้อสอบตามความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา

หมวดวิชา \ วิธีออกข้อสอบ	ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง	คณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ	คณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ	ครูในหมวดวิชา ร่วมกับหัวหน้าหมวดวิชาออกข้อสอบ
ภาษาไทย	๑๘	—	๑	๕
สังคมศึกษา	๑๘	—	๒	๕
พลานามัย	๑๗	—	๑	๒
วิทยาศาสตร์	๑๘	—	—	๓
คณิตศาสตร์	๑๘	๑	—	๓
ภาษาอังกฤษ	๑๗	๒	๑	๔
ศิลปะศึกษา	๒๐	—	—	—
วิชาชีพหรือศิลปะปฏิบัติ	๒๐	—	—	๑
รวม	๑๘๘	— ๓	๕	๒๓

จากตารางที่ ๘ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ใช้วิธีออกข้อสอบ โดยให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเองมากที่สุด รองลงไปได้แก่ครูในหมวดวิชา ร่วมกับหัวหน้าหมวดวิชา ถัดลงไปได้แก่คณะกรรมการของโรงเรียน และที่ปฏิบัติน้อยที่สุดได้แก่คณะกรรมการของโรงเรียนเป็นผู้ออกข้อสอบ

ตารางที่ ๕ การให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละหมวดวิชา

หมวดวิชา	การให้ระดับคะแนน ครูผู้สอน เป็นผู้ให้ ระดับ คะแนน	คณะกรรมการ การของ โรงเรียน ให้ระดับ คะแนน	คณะกรรมการ การของ กลุ่มโรงเรียน ให้ระดับ คะแนน	หัวหน้า หมวด วิชา เป็นผู้ ให้ระดับ คะแนน	เจ้าหน้าที่ วัดผล เป็นผู้ ให้ระดับ คะแนน	ครูผู้สอนรวม กับหัวหน้า หมวดวิชาให้ ระดับคะแนน
ภาษาไทย	๑๔	๒	—	๕	๒	๒
สังคมศึกษา	๑๖	๑	—	๖	๑	๖
พละนามัย	๑๕	๑	—	๕	—	๑
วิทยาศาสตร์	๑๕	—	—	๕	—	๑
คณิตศาสตร์	๑๖	—	—	๑	—	๑
ภาษาอังกฤษ	๑๓	—	—	๖	—	๑
ศิลปะศึกษา	๑๓	—	—	๖	๑	๒
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	๑๗	—	—	๖	๑	๒
รวม	๑๑๕	๔	—	๕๑	๑๐	๓๐

ตารางที่ ๕ จะเห็นได้ว่าการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชานั้น ส่วนมากครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน รองลงมาได้แก่หัวหน้าหมวดวิชาและครูผู้สอนร่วมกับหัวหน้าหมวดวิชา เป็นผู้ให้ระดับคะแนน เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีหัวหน้าหมวดวิชาใดเลยที่พบว่ามีการคณะกรรมการของโรงเรียนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ตารางที่ ๑๐ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๒.๑๕	.๖๐	๑๐	
๒. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๐๕	.๕๐	๑๓	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๒.๐๕	.๖๒	๑๓	
๔. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๓๘	.๕๐	๓	๑ (๕.๐๐%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	๒.๐๕	.๗๐	๑๓	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	๒.๓๖	.๕๗	๕	
๗. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๓๖	.๕๘	๕	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๓๖	.๕๘	๕	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๒.๒๖	.๖๕	๘	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๒.๓๑	.๗๔	๗	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๒.๑๕	.๖๐	๑๐	
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	๒.๕๖	.๕๐	๔	

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑๓. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัย ของท่าน	๒.๖๓	.๕๕	๒	
๑๔. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	๒.๖๔	.๗๕	๑	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของมหาวิทยาลัย	๒.๑๐	.๖๕	๑๒	
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๑.๘๕	.๗๕	๑๖	

จากตารางที่ ๑๐, จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัย
ภาษาไทย ที่มีปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๑๔ ได้แก่การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น
เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ปัญหามากรองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๑๓ ได้แก่ความเพียงพอ
ของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัย ส่วนปัญหาที่หัวหน้ามหาวิทยาลัยภาษาไทยเห็นว่า
น้อยที่สุดคือข้อ ๑๖ ได้แกความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน รวมข้อที่
เป็นปัญหามากในการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยภาษาไทยมี ๒ ข้อ จากจำนวน
ทั้งหมด ๑๖ ข้อ

ขอเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

จากการวิเคราะห์ขอเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย
พอสรุปได้ดังนี้

๑. ควรจัดคู่มือครูให้เพียงพอและแจกจ่ายให้ทั่วถึง และคู่มือครูควรมีรายละเอียด
เพื่อให้ครูสามารถเข้าใจอย่างชัดเจน
๒. ควรจัดพิมพ์แบบเรียนให้เพียงพอ นอกจากนั้นโรงเรียนควรมีหนังสือ
สำหรับนักเรียนคนควาให้เพียงพอ
๓. หนังสืออ่านประกอบประเภทนวนิยายคว่าให้เหมาะกับยุคสมัย
๔. ครูควรได้รับการอบรมเกี่ยวกับด้านการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ให้ทั่วถึง
๕. ควรจัดครูให้พอกับจำนวนรายวิชาที่เปิดสอน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๑ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๑.๕๕	.๖๔	๑๖	
๒. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๐๕	.๖๐	๑๔	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๒.๒๕	.๗๔	๑๐	
๔. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๓๕	.๕๒	๕	๖ (๓๐.๐๐%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	๒.๑๐	.๕๕	๑๓	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	๒.๒๕	.๗๑	๑๐	
๗. ความเพียงพอของเวลาแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๔๐	.๖๔	๗	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๔๐	.๕๔	๗	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๒.๖๕	.๕๔	๓	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๒.๕๐	.๔๒	๕	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๒.๐๕	.๖๔	๑๔	
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	๒.๖๕	.๖๗	๓	

ตารางที่ ๑๑ (ต่อ)

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑๓. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัย ของท่าน	๒.๕๕	.๖๔	๑	
๑๔. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละ รายวิชา	๒.๓๐	.๖๕	๒	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของ มหาวิทยาลัย	๒.๔๗	.๖๒	๓	
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๒.๑๕	.๖๗	๑๒	

จากตารางที่ ๑๑ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัย
สังกัดศึกษาที่มีปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๑๓ ได้แก่วามเพียงพอของแบบเรียนของ
นักเรียนในมหาวิทยาลัย ปัญหารองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๑๔ ได้แก่วามจัดหาอุปกรณ์
การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา อันดับ ๓ มี ๒ ข้อคือ ข้อ ๕ และข้อ ๑๖ ได้แก่วาม
การเปิดสอนวิชาเลือกในมหาวิทยาลัย และความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใน
แต่ละรายวิชา อันดับ ๕ คือข้อ ๑๐ ได้แก่วามเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิด
สอนในหมวด ส่วนปัญหาที่หัวหน้ามหาวิทยาลัยสังกัดศึกษาเห็นวามน้อยที่สุดคือข้อ ๑ ได้แก่วาม
ความร่วมมือของครูในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ รวมข้อที่เป็นปัญหามากในการใช้
หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยสังกัดศึกษามี ๕ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๑๖ ข้อ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
พอสรุปได้ดังนี้

๑. หนังสือแบบเรียนควรจัดพิมพ์ออกให้ทันการก่อนโรงเรียนเปิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือประกอบการเรียนวิชาเลือกเสรีควรจัดพิมพ์ให้เพียงพอ
๒. ครูผู้สอนควรได้เข้ารับการอบรมสัมมนาทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่สอนวิชาเลือกใหม่ ๆ ควรได้รับการอบรมก่อน
๓. วิชา ส.๔๐๑ มีทั้งภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และหน้าที่พลเมือง เพื่อสะดวกในการปฏิบัติ
๔. โครงการสอนควรให้ละเอียดพอ ควรแยกเป็นรายวิชาโดยเฉพาะ
๕. ควรจัดหาครูให้เพียงพอที่จะเปิดสอนวิชาเลือกได้ครบทุกวิชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๒ ปัญหาการให้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยลานานัมย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตาม หลักสูตรใหม่	๑.๗๓	.๗๓	๑๖	
๒. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรูความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักสูตร	๑.๕๔	.๖๐	๑๕	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงาน ในหมวดวิชา	๒.๐๐	.๗๔	๕	
๔. การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรือ อบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๐๐	.๕๓	๕	๕ (๕.๐๐%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา ของท่าน	๑.๕๕	.๗๔	๑๔	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา ของท่าน	๑.๕๔	.๕๒	๑๑	
๗. ความเพียงพอของเวลา กับ เนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่ หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๑๐	.๖๕	๖	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๒๑	.๗๑	๕	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๒.๓๖	.๕๕	๒	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน ในหมวด	๒.๗๔	.๗๔	๑	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๒.๐๕	.๗๐	๑๗	

ตารางที่ ๑๒ (ต่อ)

เนื้อหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใน แต่ละรายวิชา	๒.๐๐	.๕๗	๔	
๑๓. ความเพียงพอของแบบเรียนในหมวดวิชาของท่าน	๒.๓๖	.๖๔	๒	
๑๔. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละ รายวิชา	๒.๓๖	.๗๖	๒	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางดานวิชาการของ หมวดวิชา	๑.๘๘	.๕๖	๑๒	
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๑.๘๘	.๖๕	๑๒	

จากตารางที่ ๑๒ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชา
พลาณามัยมีปัญหามากคือข้อ ๑๐ ได้แก่ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน
ในหมวด ส่วนปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาพลาณามัยเห็นว่า เป็นปัญหาน้อยที่สุดคือข้อ ๑ ได้แก่
ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ ร่วมข้อที่เป็นปัญหามากในการ
ใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาพลาณามัยมีเพียง ๑ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๑๖ ข้อ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย
พอสรุปได้ดังนี้

๑. ควรเพิ่มครูพลศึกษาให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน และวิชาเลือกที่เปิดสอน
เพิ่มขึ้น
๒. ควรให้ครูพลศึกษาเข้ารับการอบรมเรื่องการวางแผนครอบครัว และเพศศึกษา
ให้ครูเข้าใจโดยลงแท
๓. หลักสูตรและเนื้อหาควรให้ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการกำหนดเพื่อความ
เหมาะสมกว่านี้
๔. หนังสือแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบควรจัดพิมพ์ให้เพียงพอ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๓ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ค่า ที่ ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๑.๘๓	.๕๑	๑๖	
๒. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๐๐	.๕๗	๑๑	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๒.๘๒	.๕๐	๒	
๔. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๘๗	.๕๐	๕	๓ (๑๕.๐๐%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	๒.๐๐	.๓๓	๑๑	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	๑.๘๕	.๓๑	๑๕	
๗. ความเพียงพอของเวลา กับ เนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๓๑	.๔๗	๖	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๒๖	.๕๖	๗	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๒.๐๐	.๓๓	๑๑	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๒.๑๐	.๔๕	๑๐	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๑.๘๘	.๕๒	๑๔	
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	๒.๒๖	.๖๕	๗	

ตารางที่ ๑๓ (ต.)

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑๓. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ของทาน	๒.๒๒	.๖๕	๓	
๑๔. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละ รายวิชา	๒.๔๒	.๕๐	๒	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	๒.๔๒	.๕๐	๒	๑ (๕.๐๐%)
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๒.๕๐	.๕๐	๑	

จากตารางที่ ๑๓ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชา
วิทยาศาสตร์มีปัญหามากที่สุดคือข้อ ๑ ได้แก่ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับ
คะแนน ส่วนปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์เห็นว่ามีปัญหาน้อยที่สุดคือข้อ ๑ ได้แก่
ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ รวมข้อที่เป็นปัญหามากใน
การใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์มีเพียง ๑ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด
๑๖ ข้อ

ขอเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

จากการวิเคราะห์ขอเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์
พอสรุปได้ดังนี้

๑. ควรจัดใหม่ห้องเฉพาะทุกรายวิชา พร้อมอุปกรณ์การสอนและวัสดุเพื่อจะได้
สอนภาคปฏิบัติได้โดยสะดวก และใ้คนได้เต็มที่
๒. ประมวลการสอนควรจัดทำใ้ละเอียดกว่าที่ทำมาแล้ว เอกสารคาน
การวัดผลยังไม่ดีพอ เข้าใจยาก ควรปรับปรุง
๓. การสอบแก้ตัวของนักเรียนทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ ควรใ้รับการ
แก้ไข
๔. ควรจัดสัมมนาการใ้หลักสูตรทุกปี เพื่อหาขอบปรองและหาทางแก้ไข
๕. เนื้อหาในหลักสูตรควรแก้ไขใ้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๔ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ค่าค้ำ พิของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๑.๕๕	.๖๕	๑๔	
๒. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรูความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๑.๕๔	.๕๑	๑๓	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๒.๒๑	.๔๕	๕	
๔. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๓๔	.๓๖	๕	๖ (๓๑.๕๕%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	๒.๑๐	.๔๐	๑๐	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	๒.๒๑	.๓๔	๕	
๗. ความเพียงพอของเวลา กับ เนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๕๒	.๖๕	๒	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๒๖	.๕๓	๗	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๑.๕๕	.๖๕	๑๔	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๒.๐๕	.๓๗	๑๑	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๑.๖๔	.๖๗	๑๖	

ตารางที่ ๑๔ (ต่อ)

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ บันทึก
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใน แต่ละรายวิชา	๒.๓๖	.๖๘	๕	
๑๓. ความเพียงพอของแบบ เรียบของนักเรียนในมหาวิทยาลัย ของท่าน	๒.๘๒	.๙๖	๒	
๑๔. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละ รายวิชา	๒.๓๓	.๗๔	๖	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของมหาวิทยาลัย	๒.๖๖	.๕๐	๑	
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๒.๐๐	.๘๑	๑๒	๑ (๕.๒๖%)

จากตารางที่ ๑๔ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัย
คณิตศาสตร์มีปัญหามากที่สุดคือข้อ ๑๕ ได้แก่การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของ
มหาวิทยาลัย ส่วนปัญหาที่หัวหน้ามหาวิทยาลัยคณิตศาสตร์เห็นว่าปัญหาน้อยที่สุดคือข้อ ๑๑ ได้แก่
ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา รวมข้อที่เป็นปัญหามากในการใช้หลักสูตร
ของหัวหน้ามหาวิทยาลัยคณิตศาสตร์มีเพียง ๑ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๑๖ ข้อ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์
พอสรุปได้ดังนี้

๑. หลักสูตรที่ใช้ไม่มีเนื้อหาใหม่เลย ควรเปลี่ยนแปลง เพราะเนื้อหาวิชา
บางเรื่องยากเกินไป
๒. ครูสอนทุกคนควรได้รับการอบรม และมีการฝึกปฏิบัติจริง เพื่อให้เกิดทักษะ
ในด้านการสอน
๓. เนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ควรให้สอดคล้องกับ เนื้อหาวิทยาศาสตร์ เพราะ
เกิดปัญหาด้านการเรียนการสอน
๔. แบบเรียนควรจัดทำใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ และควรจัดพิมพ์
แบบเรียนให้เพียงพอ รวมทั้งหนังสือประกอบด้วยควรมีให้พร้อม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๕ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ของ ปัญหา	ไม่ ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๑.๘๘	.๖๗	๑๔	
๒. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๐๐	.๖๘	๑๑	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๒.๑๐	.๘๓	๑๐	
๔. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๒๖	.๗๐	๗	๓ (๑๖.๖๖%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	๑.๘๘	.๖๗	๑๔	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	๒.๐๐	.๖๘	๑๑	
๗. ความเพียงพอของเวลาที่เนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๘๘	.๗๐	๓	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๑๑	.๘๗	๘	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๒.๑๖	.๘๑	๘	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๒.๒๗	.๘๒	๖	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๑.๘๓	.๖๘	๑๖	

ตารางที่ ๑๕ (ต่อ)

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	๒.๓๘	.๖๐	๕	
๑๓. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัยของท่าน	๓.๐๐	.๕๐	๑	
๑๔. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	๒.๕๕	.๓๐	๒	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของมหาวิทยาลัย	๒.๔๓	.๔๑	๔	
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๒.๐๐	.๖๔	๑๑	๒ (๑๑.๑๑%)

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษมีปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๑๓ ได้แก่วามเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัย ปัญหารองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๑๔ ได้แก่วามจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ส่วนปัญหาที่หัวหน้ามหาวิทยาลัยอังกฤษเห็นว่า มีปัญหาน้อยที่สุดคือข้อ ๑๑ ได้แก่วามรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละมหาวิทยาลัย รวมข้อที่เป็นปัญหามากในการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยอังกฤษมี ๒ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๑๖ ข้อ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
พอสรุปได้ดังนี้

๑. ควรจัดห้องปฏิบัติการทางภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ เพื่อประสิทธิภาพ
ด้านการเรียนการสอน
๒. ควรจัดกำลังครูให้เพียงพอกับรายวิชาที่เปิดสอน
๓. ควรจัดหาแบบเรียนให้เพียงพอ ประมวลการสอนควรจัดทำละเอียด
๔. ควรให้ครูหรือผู้บริหารในโรงเรียนมีอำนาจในการเลือกใช้ตำราเรียน
๕. หลักสูตรแต่ละรายวิชาควรมีเนื้อหาต่อเนื่อง และมีแบบฝึกหัดเพียงพอ
๖. ควรให้ครูสอนทุกคนเข้ารับการอบรมวิธีสอน หรือให้ไปปฏิบัติงานต่างประเทศ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๖ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยศึกษา

ปัญหา	X	S.D	ค่าสัม ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๑.๖๕	.๕๕	๑๖	
๒. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๑.๕๕	.๕๕	๑๔	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๒.๒๕	.๗๕	๕	
๔. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๔๐	.๕๒	๒	๕ (๒๕.๐๐%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	๑.๕๐	.๖๔	๑๒	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	๒.๑๐	.๖๔	๔	
๗. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๒๐	.๘๓	๖	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๓๐	.๕๐	๔	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๒.๑๕	.๕๕	๗	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๒.๓๕	.๕๗	๓	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๑.๗๕	.๖๖	๑๕	

ตารางที่ ๑๖ (ต่อ)

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	๒.๑๕	.๕๕	๗	
๑๓. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	๒.๓๕	.๗๕	๑	
๑๔. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	๒.๑๐	.๗๕	๘	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	๒.๐๐	.๕๖	๑๑	
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๑.๙๐	.๕๕	๑๒	

จากตารางที่ ๑๖ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษามีปัญหามากที่สุดข้อ ๑๓ ได้แก่ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ส่วนปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษาเห็นว่าปัญหาน้อยที่สุดคือข้อ ๑ ได้แก่ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ รวมข้อที่เป็นปัญหามากในการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษามีเพียง ๑ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๑๖ ข้อ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา
พอสรุปได้ดังนี้

๑. ควรจัดหนังสือแบบเรียน และหนังสือสำหรับคนควาให้เพียงพอ
๒. ควรจัดห้องปฏิบัติงานเฉพาะให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน
๓. หลักสูตรควรให้สอดคล้องกับท้องถิ่นเพื่อนำไปใช้ได้จริง ๆ
๔. คณะศิลป ก กับศิลป ข ควรแยกออกจากกันเพื่อสะดวกในทางปฏิบัติ
๕. ควรจัดครูให้เพียงพอกับรายวิชาที่เปิดสอน
๖. โรงเรียนควรให้ความสนใจในวิชานี้เป็นพิเศษ
๗. คู่มือครูควรจัดทำให้ครบทุกวิชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๗ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาชีพ หรือศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๑.๕๐	.๗๑	๑๔	
๒. การนิเทศครูในหมวดเพื่อให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๒๐	.๖๙	๑๐	
๓. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๒.๒๕	.๗๕	๕	
๔. การร่วมกับคู่มือโรงเรียนจัดกาประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๖๕	.๗๐	๒	๔ (๒๐.๐๐%)
๕. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	๑.๕๐	.๕๕	๑๔	
๖. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	๒.๑๕	.๔๖	๑๒	
๗. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	๒.๕๕	.๗๕	๓	
๘. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	๒.๒๐	.๖๙	๑๐	
๙. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	๒.๓๐	.๗๓	๖	
๑๐. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๒.๕๐	.๕๒	๔	
๑๑. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๑.๕๐	.๖๑	๑๖	
๑๒. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	๒.๒๕	.๕๕	๕	

ตารางที่ ๑๗ (ต่อ)

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ใ้ ปฏิบัติ
๑๓. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัย ของท่าน	๓.๑๕	.๕๕	๑	
๑๔. การจัดทำอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	๒.๓๕	.๖๗	๕	
๑๕. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางวิชาการของมหาวิทยาลัย	๒.๒๔	.๖๑	๗	
๑๖. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๒.๑๐	.๖๔	๑๓	๔ (๒๐.๐๐%)

จากตารางที่ ๑๗ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้ามหาวิทยาลัยที่
หรือศิลปปฏิบัติที่มีปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๑๓ ใดแก่ความเพียงพอของแบบเรียนของ
นักเรียนในมหาวิทยาลัย ปัญหามากรองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๕ ใดแก่การร่วมกับคณา
จารย์ในจัดกลุ่มสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ปัญหามากอันดับ ๓
คือข้อ ๗ ใดแก่ความเพียงพอของเวลา กับ เนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน
ส่วนปัญหาที่หัวหน้ามหาวิทยาลัยหรือศิลปปฏิบัติเห็นว่ามีความน้อยที่สุดคือข้อ ๑๑ ใดแก่
ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา รวมข้อที่เป็นปัญหามากในการใช้หลักสูตร
ของหัวหน้ามหาวิทยาลัยศิลปปฏิบัติมี ๓ ข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๑๖ ข้อ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ
สรุปได้ดังนี้

๑. ควรจัดแบบเรียน คู่มือครู และเอกสารต่าง ๆ ให้พอเพียงและแจกให้
ทั่วถึง
๒. ควรจัดให้มีการสัมมนาครูผู้สอนทุกปี
๓. วิชาเลือกโรงเรียนควรเปิดให้มากและจัดครูให้เพียงพอ
๔. ระเบียบวัดผลควรเขียนให้ชัดเจนกว่านี้ เพราะบางอย่างครูต้องตีความเอง
๕. ควรปรับปรุงเครื่องมือให้ทันสมัยตามความต้องการของตลาด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาเปรียบเทียบระหว่างหมวดวิชา

ปัญหาที่	หมวดวิชา		ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D
๑	๒.๑๕	.๖๐	๑.๙๕	.๖๘	๑.๙๓	.๙๓	๑.๘๓	.๕๑	๑.๘๙	.๖๕	๑.๘๘	.๖๙	๑.๖๕	.๕๘	๑.๙๐	.๙๑		
๒	๒.๐๕	.๕๐	๒.๐๕	.๖๐	๑.๘๕	.๖๐	๒.๐๐	.๕๙	๑.๙๕	.๙๑	๒.๐๐	.๖๘	๑.๘๕	.๕๘	๒.๒๐	.๖๘		
๓	๒.๐๕	.๖๒	๒.๒๕	.๙๘	๒.๐๐	.๙๕	๒.๕๒	.๕๐	๒.๒๑	.๘๕	๒.๑๐	.๘๓	๒.๒๕	.๙๘	๒.๒๕	.๙๘		
๔	๒.๓๘	.๕๐	๒.๓๕	.๙๒	๒.๐๐	.๕๓	๒.๓๙	.๕๐	๒.๓๘	.๙๖	๒.๒๖	.๙๐	๒.๕๐	.๘๒	๒.๖๘	.๙๐		
๕	๒.๐๕	.๙๐	๒.๑๐	.๕๕	๑.๘๕	.๙๕	๒.๐๐	.๓๓	๒.๑๐	.๘๐	๑.๘๘	.๖๙	๑.๙๐	.๖๕	๑.๙๐	.๕๕		
๖	๒.๓๑	.๕๙	๒.๒๕	.๙๑	๑.๙๕	.๕๒	๑.๘๙	.๓๑	๒.๒๑	.๙๘	๒.๐๐	.๖๘	๒.๑๐	.๖๕	๒.๑๕	.๘๑		
๗	๒.๓๖	.๕๙	๒.๕๐	.๖๘	๒.๑๐	.๖๕	๒.๓๑	.๕๙	๒.๕๒	.๖๙	๒.๕๕	.๙๐	๒.๒๐	.๘๓	๒.๕๕	.๙๕		
๘	๒.๓๖	.๕๙	๒.๕๐	.๕๙	๒.๒๑	.๙๑	๒.๒๖	.๕๖	๒.๒๖	.๙๓	๒.๑๑	.๕๙	๒.๓๐	.๘๐	๒.๒๐	.๖๙		
๙	๒.๒๖	.๖๕	๒.๖๕	.๕๘	๒.๓๖	.๙๕	๒.๑๐	.๕๓	๑.๘๙	.๖๕	๒.๑๖	.๕๑	๒.๑๕	.๕๘	๒.๓๐	.๙๓		
๑๐	๒.๓๑	.๙๕	๒.๕๐	.๘๒	๒.๙๘	.๙๘	๒.๑๐	.๕๕	๒.๐๕	.๙๙	๒.๒๙	.๘๒	๒.๓๕	.๘๙	๒.๕๐	.๘๒		
๑๑	๒.๑๕	.๖๐	๒.๐๕	.๖๘	๒.๐๕	.๙๐	๑.๙๕	.๕๒	๑.๖๘	.๖๙	๑.๘๓	.๓๘	๑.๙๕	.๖๓	๑.๘๐	.๖๑		
๑๒	๒.๕๒	.๕๐	๒.๖๕	.๖๙	๒.๐๐	.๕๙	๒.๒๖	.๖๕	๒.๓๖	.๖๘	๒.๓๘	.๖๐	๒.๑๕	.๕๘	๒.๒๕	.๕๕		
๑๓	๒.๖๓	.๕๙	๒.๙๕	.๖๘	๒.๓๖	.๖๘	๒.๒๖	.๖๕	๒.๕๒	.๙๖	๓.๐๐	.๙๐	๒.๙๕	.๙๘	๓.๑๕	.๕๘		
๑๔	๒.๖๘	.๙๕	๒.๙๐	.๖๕	๒.๓๖	.๙๖	๒.๕๒	.๕๐	๒.๓๑	.๙๕	๒.๕๕	.๙๐	๒.๑๐	.๙๘	๒.๓๕	.๖๙		
๑๕	๒.๑๐	.๖๕	๒.๕๙	.๖๒	๑.๘๙	.๕๖	๒.๕๒	.๕๐	๒.๖๑	.๕๐	๒.๕๓	.๘๑	๒.๐๐	.๕๖	๒.๒๘	.๖๑		
๑๖	๑.๘๙	.๙๙	๒.๑๕	.๖๙	๑.๘๙	.๖๕	๒.๕๐	.๕๐	๒.๐๐	.๘๑	๒.๐๐	.๖๘	๑.๙๐	.๕๕	๒.๑๐	.๖๕		

ตารางที่ ๑๔ จะเห็นได้ว่าเมื่อนำเอาปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชา มาเปรียบเทียบกับในแต่ละขอแล้วจะเห็นได้ว่า ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาประสบในระดั "มีปัญหามาก" เหมือนกันมากที่สุดเป็นอันดับ ๑ คือ ปัญหาข้อที่ ๑๓ เรื่องความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ซึ่งทั้ง ๕ หมวดวิชาที่กล่าวมามีค่าเฉลี่ย ๒.๖๓, ๒.๕๕, ๓.๐๐, ๒.๗๕ และ ๓.๑๕ ส่วนปัญหาที่มีมากรองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือปัญหาข้อ ๑๔ เรื่องการจัดหาอุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชาของหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ ซึ่งทั้ง ๓ หมวดวิชา มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๔, ๒.๗๐ และ ๒.๕๕ ปัญหาที่มีมากเป็นอันดับ ๓ คือข้อ ๑๐ เรื่องความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชาสังคมศึกษา และพลานามัย มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๐ และ ๒.๗๔ ส่วนปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาประสบโดยไม่ว่ากับหมวดวิชาอื่นมี ๕ ข้อคือ ข้อ ๔ เรื่องการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูในหมวดวิชาศิลปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๔ ข้อ ๗ เรื่องความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติมีค่าเฉลี่ย ๒.๕๕ ข้อ ๑๒ เรื่องความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในหมวดวิชาสังคมศึกษา มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๕ ข้อ ๑๕ เรื่องการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชาคณิตศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๑ และข้อ ๑๖ เรื่องความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๐

ส่วนข้อที่จัดว่าเป็นปัญหาน้อยของทุกหมวดวิชาได้แก่ปัญหาข้อ ๑, ๒, ๓, ๕, ๖, ๘, ๙ และ ๑๑ ได้แก่เรื่องความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชา และความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา ซึ่งปัญหาลังกล่าวไม่มีหมวดวิชาใดเลยที่มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๐ ขึ้นไป

ถ้าจะพิจารณาเปรียบเทียบปัญหาของหัวหน้าหมวดวิชาการระหว่างหมวดวิชา โดยถือเอาจำนวนขอปัญหาที่อยู่ในระดับที่มีปัญหามาก คือขอที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ ๒.๕๐ ขึ้นไป แล้ว จะเห็นว่าแต่ละหมวดวิชาที่มีปัญหามากเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

อันดับที่ ๑ หมวดวิชาสังคมศึกษา มีปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมากกว่า หมวดวิชาอื่น ๆ คือมีปัญหามาก ๕ ขอ จากจำนวน ๑๖ ขอ คือขอ ๘, ๑๐, ๑๒, ๑๓ และ ๑๔

อันดับที่ ๒ หมวดวิชาศิลปะหรือศิลปปฏิบัติ มีปัญหามาก ๓ ขอ จากจำนวน ๑๖ ขอ

อันดับที่ ๓ คือหมวดวิชาภาษาไทย กับหมวดวิชาภาษาอังกฤษมีปัญหามาก ๒ ขอ จากจำนวน ๑๖ ขอ เท่ากัน

อันดับที่ ๔ คือหมวดวิชาพลานามัย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และศิลปศึกษา มีปัญหา ๑ ขอ จากจำนวน ๑๖ ขอ เท่ากัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘ วุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ทำการสอน และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการสอนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

ข้อมูล อาจารย์ผู้สอนมหาวิทยาลัย	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ระยะเวลาที่ทำการสอน ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย				การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรือ อบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตาม หลักสูตรใหม่	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ต่ำกว่า๑ปี	๑ - ๓ ปี	๓ - ๕ ปี	๕ ปีขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
ภาษาไทย	๓๗	-	๓๗	-	๕	๑๑	๙	๑๒	๑๑	๒๖
สังคมศึกษา	๓๘	๒	๓๔	๒	๔	๑๑	๑๓	๑๐	๑๓	๒๕
พละนามัย	๓๖	๑๕	๒๑	-	๙	๑๑	๑๐	๖	๒๐	๑๖
วิทยาศาสตร์	๓๗	-	๓๖	๑	๔	๕	๑๖	๑๒	๒๘	๙
คณิตศาสตร์	๔๐	-	๓๘	-	๔	๑๐	๑๔	๑๒	๑๘	๒๒
ภาษาอังกฤษ	๓๖	๒	๓๒	๒	๔	๑๒	๑๐	๑๐	๗	๒๙
ศิลปศึกษา	๓๕	๓๒	๓	-	๑๐	๖	๙	๑๑	๙	๒๖
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	๓๘	๒๙	๙	๑	๔	๙	๙	๑๖	๒๗	๑๑
รวม	๒๙๗	๔๐	๒๐๙	๔	๔๔	๗๕	๘๙	๘๙	๑๓๓	๑๖๔

จากตารางที่ ๖๕ จะเห็นได้ว่าอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ส่วนมาก
 มีวุฒิปริญญาตรี วุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด ระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอน
 ปลายอยู่ระหว่าง ๓ - ๕ ปี และ ๕ ปีขึ้นไป มีจำนวนเท่ากัน เวลาที่ทำการสอนในชั้น
 มัธยมปลายต่ำกว่า ๑ ปี มีน้อยที่สุด และจำนวนผู้ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรม
 เกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่ มีมากกว่าผู้ที่เคยเข้าร่วมประชุมเล็กน้อย ผู้ที่เคย
 เข้ารับการอบรมมากที่สุดคืออาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ และศิลปปฏิบัติ ส่วน
 หมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และศิลปศึกษา ไม่เคยเข้ารับการอบรมมากที่สุด

ผู้มีวุฒิปริญญาโทคืออาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ และศิลปปฏิบัติ
 อย่างละ ๑ คน หมวดวิชาสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษหมวดวิชาละ ๒ คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หมวดวิชา	เอกสาร			คู่มือหลักสูตร			ประมวลการสอน			โครงการสอน			แบบเรียน			หนังสืออ่านประกอบ			คู่มือประเมินผล การเรียน			
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	
ภาษาไทย	๑	๒๔	๑๒	๓	๒๐	๓	๐	๑๑	๓	๓	๑๖	๑๒	๑	๒๐	๑๒	๑	๑๔	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
สังคมศึกษา	๑	๑๓	๓	๓	๒๑	๓	๓	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
พลานามัย	๑	๒๔	๑๑	๑	๒๔	๑	๑	๑	๑	๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
วิทยาศาสตร์	๑	๑๑	๒๒	๑	๑๑	๑๑	๑	๑	๑	๑	๑๐	๒๐	๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
คณิตศาสตร์	๑	๑๑	๒๒	๑	๒๐	๑๑	๑	๑	๑	๑	๑๑	๒๐	๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
ภาษาอังกฤษ	๒	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑	๑	๑	๑	๑๑	๒๑	๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
ศิลปะศึกษา	๑	๒๐	๑๑	๑	๒๐	๑๑	๑	๑	๑	๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
วิชาชีพหรือศิลปะปฏิบัติ	๑	๒๔	๑๑	๑	๑๑	๑๐	๑	๒๒	๑	๑	๒๐	๑๑	๑	๒๔	๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
รวม	๑๐	๑๕๕	๑๓๓	๕๒	๑๕๓	๘๘	๕๘	๑๓๑	๕๖	๓๓	๑๓๕	๑๒๑	๒๒	๑๕๕	๑๒๐	๕๐	๑๕๑	๒๖	๑๒๒	๑๕๕	๒๒	๒๒

จากตารางที่ ๒๐ จะเห็นได้ว่าเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ในทุกหมวดวิชาส่วนมากมีแต่ไม่เพียงพอ มีแต่ไม่พอมากที่สุดได้แก่คู่มือหลักสูตร รองลงไป ได้แก่อนึ่งสื่อหลักสูตรกับแบบเรียน และคู่มือประเมินผลการเรียนไม่มีเลยมากที่สุด ถ้าพิจารณาแต่ละหมวดวิชาจะเห็นได้ดังนี้

หมวดวิชาภาษาไทย ส่วนใหญ่ เอกสารมีแต่ไม่เพียงพอ ขาดมากที่สุดได้แก่ คู่มือประเมินผลการเรียน รองลงไปได้แก่ประมวลการสอน คู่มือหลักสูตร และโครงการสอน

หมวดวิชาสังคมศึกษา ส่วนใหญ่ เอกสารมีแต่ไม่เพียงพอ ขาดมากที่สุดได้แก่ คู่มือประเมินผลการเรียน รองลงไปได้แก่คู่มือหลักสูตร และหนังสืออ่านประกอบ

หมวดวิชาพลานามัย ส่วนใหญ่ เอกสารมีแต่ไม่เพียงพอ ขาดมากที่สุดได้แก่ คู่มือประเมินผลการเรียน รองลงไปได้แก่คู่มือหลักสูตรกับหนังสืออ่านประกอบ

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่ เอกสารมีเพียงพอ มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด ได้แก่อนึ่งสื่ออ่านประกอบ รองลงไปคือคู่มือประเมินผล ที่ขาดมากที่สุดได้แก่ประมวลการสอน รองลงไปได้แก่คู่มือหลักสูตร คู่มือประเมินผลการเรียน

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ส่วนใหญ่ เอกสารมีเพียงพอ มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด ได้แก่อนึ่งสื่ออ่านประกอบ และคู่มือประเมินผลการเรียน ที่ขาดมากที่สุดได้แก่คู่มือประเมินผลการเรียน รองลงไปได้แก่คู่มือหลักสูตร และประมวลการสอน

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ เอกสารมีเพียงพอมากที่สุดได้แก่แบบเรียน โครงการสอน หนังสือหลักสูตร และแบบเรียน ที่ขาดมากที่สุดได้แก่คู่มือประเมินผลการเรียน รองลงไปได้แก่คู่มือหลักสูตรและโครงการสอน

หมวดวิชาศิลปศึกษา ส่วนใหญ่ เอกสารมีแต่ไม่เพียงพอ ขาดมากที่สุดได้แก่
หนังสืออ่านประกอบ รองลงไปได้แก่คู่มือประเมินผลการเรียน

หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ส่วนใหญ่ เอกสารมีแต่ไม่เพียงพอ ขาดมากที่สุด
ได้แก่คู่มือประเมินผลการเรียน รองลงไปได้แก่คู่มือหลักสูตรกับประมวลการสอน

ตารางที่ ๒๑ วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนใช้

วิธีออกข้อสอบ หมวดวิชา	ครูผู้สอน ออกข้อสอบ เอง	คณะกรรมการของ โรงเรียนออก ข้อสอบ	คณะกรรมการของ กลุ่มโรงเรียน ออกข้อสอบ	ครูในหมวดวิชา ร่วมกับหัวหน้าหมวด ออกข้อสอบ
ภาษาไทย	๓๖	๑	๑	๔
สังคมศึกษา	๓๘	๔	—	๒
พละนามัย	๓๕	๓	—	๕
วิทยาศาสตร์	๓๓	๑	—	๕
คณิตศาสตร์	๓๘	๒	—	๖
ภาษาอังกฤษ	๓๓	๓	๒	๔
ศิลปศึกษา	๓๕	๑	—	๒
ศิลปปฏิบัติหรือวิชาชีพ	๓๘	—	—	๓
รวม	๒๘๗	๑๔	๕	๓๑

จากตารางที่ ๒๑ จะเห็นได้ว่าอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ออก
ข้อสอบเองมากที่สุด รองลงไปได้แก่ครูในหมวดวิชาร่วมกับหัวหน้าหมวดวิชาออกข้อสอบ ส่วน
คณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบน้อยที่สุด

ตารางที่ ๒๒ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาไทย

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	๓๕	๒	๑
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	๙	๒๔	๙
เทปและเครื่องเล่นเทป	๕	๒๖	๖
แผนที่ใช้กับ เครื่องฉายภาพขามทีระ	๓๑	๖	๑
ทุนจำลอง	๒๖	๑๕	๑
สไลด์	๒๑	๑๕	๑
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	๑๒๒	๘๘	๑๒

จากตารางที่ ๒๒ จะเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยของอาจารย์ผู้สอนนั้น
 ยังขาดสถานที่และอุปกรณ์การสอนอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องปฏิบัติการทางภาษา
 ไม่มีเลย ๓๕ ใน ๓๗ โรงเรียนส่วนมากจะมีเทปและเครื่องเล่นเทปแต่ไม่เพียงพอมาก
 กว่าอย่างอื่น และที่ค่อนข้างมีเพียงพอมากกว่าอย่างอื่นได้แก่เทปและเครื่องเล่นเทปเช่น
 เดียวกัน

ตารางที่ ๒๓ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา
๑. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาไทย	๒.๖๗	.๖๖	๒
๒. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาภาษาไทย	๒.๒๑	.๕๓	๔
๓. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	๒.๓๒	.๕๒	๔
๔. การที่หลักสูตรใหม่มีไต่แบ่ง เนื้อหาวิชาวรรณคดีในวิชาภาษาไทย ที่เป็นวิชาบังคับคือออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน	๒.๓๘	.๖๓	๖
๕. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา	๒.๖๔	.๕๓	๓
๖. การสอนวิชาหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กันตามที่หลักสูตร กำหนด	๒.๓๗	.๖๔	๗
๗. ตามที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง ๔ ในชั่วโมง "การใช้ภาษา" ทุกคาบเวลา	๒.๗๔	.๗๕	๑
๘. ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของ นักเรียนที่ห้องสมุดบริการให้	๒.๕๔	.๔๓	๘
๙. การประเมินผลให้ครบทั้ง ๔ ทักษะในวิชาภาษาไทย	๒.๔๑	.๖๓	๕
๑๐. วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๐๒	.๕๕	๑๑
๑๑. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๐๕	.๕๗	๑๐

จากตารางที่ ๒.๓ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนใน
 หมวดวิชาภาษาไทย มีปัญหามากในด้านความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา และการนำหลักสูตร
 ไปใช้ อันได้แก่ การสอนและการวัดผล ปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนพบว่ามีปัญหา มากเป็นอันดับ ๑
 คือข้อ ๘ ซึ่งเป็นปัญหาด้านการสอน ได้แก่ การที่หลักสูตรกำหนดให้มีภาระฝึกทักษะใน
 ชั่วโมงการใช้ภาษาทุกคาบ เวลา ที่มีปัญหา มากเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๑ ซึ่งเป็นด้านความ
 มุ่งหมาย ได้แก่ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม มีปัญหา มากเป็นอันดับ ๓ คือข้อ ๕
 ซึ่งเป็นปัญหาด้านเนื้อหา ได้แก่ ความเพียงพอของ เวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า ส่วนข้อที่
 มีปัญหา มากเป็นอันดับ ๔ คือข้อ ๔ ซึ่งเป็นปัญหาด้านการสอน ได้แก่ ความเพียงพอของ
 หนังสืออ่านประกอบวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๔ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่ เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องสังคัมศึกษา	๑๑	๒๑	๖
แผนภาพที่ใช้กับ เครื่องฉายภาพขามที่ระ สไลด์	๒๑	๑๕	๒
หุ่นจำลอง	๑๒	๒๑	๕
เทปและ เครื่องเล่นเทป	๒๑	๑๑	๖
ภาพยนตร์	๒๑	๑๕	๒
แผนที่	—	๑๐	๒๕
ลูกโลก	๑	๑๘	๑๕
ฟิล์มสตริป	๑๑	๒๒	๕
แผนภูมิ	๕	๒๕	๕
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	๑๒๔	๑๗๓	๘๓

จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นได้ว่าสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ของอาจารย์สอนใน
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ส่วนมากมีแต่ไม่เพียงพอ บางโรงเรียนมีห้องสังคัมศึกษา โดยเฉพาะ
อุปกรณ์การสอนที่มีเพียงพอมากที่สุดได้แก่แผนที่และลูกโลก มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุดได้แก่
แผนภูมิ และไม่มีเลยมากที่สุดคือ แผนภาพที่ใช้กับ เครื่องฉายภาพขามที่ระ เทปและ เครื่อง
เล่นเทป และภาพยนตร์

ตารางที่ ๒๕ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา
๑. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาสังคมศึกษา	๒.๙๓	.๖๘	๓
๒. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาสังคมศึกษา	๒.๓๖	.๖๗	๖
๓. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	๒.๘๖	.๘๐	๒
๔. ความพร้อมของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	๒.๓๖	.๕๘	๖
๕. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา	๓.๐๐	.๖๑	๑
๖. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม	๒.๖๕	.๕๓	๕
๗. การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา	๒.๗๑	.๕๖	๔
๘. วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๐๗	.๗๑	๘
๙. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑.๘๙	.๖๐	๙

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนใน
 หมวดวิชาสังคมศึกษามีปัญหามากทั้งในด้านความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา และการนำหลักสูตร
 ไปใช้อันได้แก่การสอน ปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนพบว่ามีปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๑, ๓
 ซึ่งเป็นปัญหาด้านเนื้อหาวิชา ได้แก่ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา กับ เนื้อหา
 วิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน ปัญหามากรองลงมาเป็นอันดับ ๓ คือข้อ ๑
 ซึ่งเป็นด้านความมุ่งหมาย ได้แก่การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน และปัญหาที่
 อาจารย์ผู้สอนพบว่ามีมากเป็นอันดับ ๔ และ ๕ คือข้อ ๗, ๖ ซึ่งเป็นปัญหาด้านการสอนได้แก่
 การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอน กับการสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหา
 ของสังคม

ตารางที่ ๒๖ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยลานานัมย

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่ เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงพลศึกษา	๖	๑๖	๑๔
สนาม	—	๑๕	๒๑
สนามบาสเกตบอล	—	๒๖	๑๐
สนามแบดมินตัน	๓	๒๐	๑๓
สไลด์	๒๔	๓	—
หุ่นจำลอง	๒๗	๕	—
โต๊ะปิงปอง	๒	๒๔	๖
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา	—	๒๑	๑๕
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะ	๒	๒๒	๑๒
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	๖๕	๑๖๔	๕๑

จากตารางที่ ๒๖ จะเห็นว่าการสอนวิชาพลานานัมยของอาจารย์ผู้สอน
 ส่วนมากยังขาดแคลนอุปกรณ์ บางโรงมีโรงพลศึกษาโดยเฉพาะ สนามส่วนมากมีเพียงพอ
 มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุดได้แก่โต๊ะปิงปอง และไม่มีเลยมากที่สุดคือสไลด์

ตารางที่ ๒๗ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา
๑. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพลานามัย	๒.๐๔	.๖๐	๖
๒. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยรามคำแหง	๒.๐๔	.๖๕	๖
๓. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่ใช้สอน	๒.๒๒	.๕๓	๓
๔. การเปิดวิชาบังคับ เลือกลงและวิชาเลือกในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ใหญ่ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	๒.๖๖	.๔๖	๑
๕. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๒.๑๖	.๓๓	๕
๖. ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ และ เครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชา ที่เปิดสอน	๒.๓๐	.๔๔	๒
๗. วิธีจัดระดับคะแนน	๑.๔๔	.๖๒	๘
๘. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๑๕	.๓๔	๔

จากตารางที่ ๒๗ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมีเพียงข้อเดียวคือข้อ ๔ ซึ่งเป็นปัญหาคานเนื้อหาวิชา ได้แก่การเปิดวิชาบังคับ เลือกลงในมหาวิทยาลัยรามคำแหงใหญ่ถูกต้อง และเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร

ตารางที่ ๒๕ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
อาจารย์สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลข	มีแต่ไม่ เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	๑	๑๔	๒๒
ห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิต	๑	๑๓	๒๓
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาฟิสิกส์	๒	๒๓	๑๒
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาชีววิทยา	๑	๒๓	๑๓
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาเคมี	๑	๑๔	๑๓
สไลด์	๑๐	๑๔	๗
ฟิล์มสตริป	๑๑	๑๔	๗
หุ่นจำลอง	๑๐	๒๐	๗
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	๑๕	๑๔	๔
รวม	๕๒	๑๔๔	๑๑๔

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นว่า การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์โรงเรียน
ส่วนมากมีห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิต และห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ในคานอุปกรณ์มีแต่
ไม่เพียงพอมากที่สุดได้แก่ เครื่องมือ และวัสดุสำหรับทดลองวิชาฟิสิกส์กับ เครื่องมือ และวัสดุ
สำหรับทดลองวิชาเคมี ที่ไม่มีเลยมากที่สุดได้แก่ แผนภาพใช้กับ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ

ตารางที่ ๒๕ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ของ ปัญหา
๑. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์	๒.๓๕	.๗๖	๖
๒. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์	๒.๑๐	.๕๑	๗
๓. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่สอน	๒.๒๒	.๗๕	๕
๔. ความเป็นลำดับต่อเนื่องของ เนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละรายวิชา	๒.๕๐	.๗๖	๔
๕. ความเพียงพอของ เวลาที่จะให้นักเรียนคนควา	๓.๐๐	.๖๖	๑
๖. การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์	๒.๕๖	.๕๐	๓
๗. การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	๒.๕๐	.๗๖	๔
๘. วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๑๐	.๕๑	๗
๙. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑.๕๗	.๖๐	๘

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์มีปัญหามากในด้านเนื้อหาวิชา และในด้านการสอน ปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๕ ซึ่งเป็นปัญหาด้านเนื้อหา ได้แก่ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา ปัญหารองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๓ ซึ่งเป็นปัญหาด้านเนื้อหาเช่นเดียวกัน ได้แก่เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่สอน และมีปัญหามากอันดับ ๓ คือข้อ ๖ ซึ่งเป็นปัญหาด้านการสอน ได้แก่การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์

ตารางที่ ๓๐ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่ เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องคณิตศาสตร์	๑๔	๑๔	๗
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายข้ามศีรษะ	๓๓	๖	๑
ฟิล์มสตริป	๓๖	๔	๐
สไลด์	๓๐	๔	๖
รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ	๕	๒๓	๑๖
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	๑๑๘	๖๐	๒๖

จากตารางที่ ๓๐ จะเห็นได้ว่าในการสอนวิชาคณิตศาสตร์นั้น บางโรงเรียน
มีห้องคณิตศาสตร์โดยเฉพาะ โรงเรียนส่วนมากขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์มีเพียงพอ
มากที่สุดได้แก่ รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ ที่มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุดได้แก่รูปทรงเรขาคณิต
ต่าง ๆ เช่นเดียวกัน และที่ไม่มีเลยมากที่สุดได้แก่ฟิล์มสตริป

ตารางที่ ๓๑ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา
๑. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์	๒.๘๐	.๖๐	๓
๒. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา - คณิตศาสตร์	๒.๒๐	.๖๘	๖
๓. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่ใช้สอน	๒.๖๗	.๗๖	๔
๔. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาใน การเลือกเรียนแต่ละรายวิชา	๓.๑๐	.๕๕	๑
๕. ความเพียงพอของ เวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	๒.๕๐	.๖๗	๕
๖. ความเพียงพอของ เวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน	๒.๘๕	.๘๓	๒
๗. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	๒.๑๒	.๖๔	๗
๘. วิธีจรรยาบรรณ	๒.๐๒	.๕๗	๘
๙. การตรวจข้อสอบ และการจัดระเบียบคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑.๗๗	.๕๗	๙

จากตารางที่ ๓๑ สะท้อนได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์มีปัญหามากในด้านความมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา ปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า มีปัญหา มากเป็นอันดับ ๑ คือ ข้อ ๔ ซึ่งเป็นปัญหาด้านเนื้อหาวิชาเช่นเดียวกัน ได้แก่ ความเพียงพอของ เวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน ปัญหามากรองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๑ ซึ่งเป็นปัญหาด้านความมุ่งหมาย ได้แก่การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ และข้อที่มีปัญหา มากเป็นอันดับ ๔, ๕ คือข้อ ๓ กับ ข้อ ๕ ซึ่งเป็นปัญหาด้านเนื้อหาวิชา ได้แก่เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่ใช้สอน ความเพียงพอของ เวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

ตารางที่ ๓๒ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่ เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	๒๐	๑๓	๓
แผนภาพที่ไต่กับ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	๒๕	๗	๔
เทปและเครื่องเล่นเทป	๓	๑๕	๑๔
ฟิล์มสตริป	๑๓	๑๖	๗
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	๗	๑๕	๑๐
แผนภาพประกอบการเรียน	๖	๒๐	๑๐
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	๗๔	๕๕	๔๕

จากตารางที่ ๓๒ จะเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
 บางโรงเรียนมีห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยเฉพาะ วัสดุอุปกรณ์ที่มีเพียงพอมากที่สุดได้แก่
 เทปและเครื่องเล่นเทป มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุดได้แก่แผนภาพประกอบการเรียน และ
 ที่ไม่มีเลยมากที่สุดได้แก่แผนภาพที่ไต่กับ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ

ตารางที่ ๓๓ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ

ปัญหา	X	S&D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา
๑. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	๒.๓๖	.๕๕	๕
๒. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัย ภาษาอังกฤษ	๒.๒๒	.๕๕	๗
๓. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่ใช้สอน	๒.๓๐	.๗๐	๖
๔. การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถ นำ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	๒.๕๑	.๕๕	๖
๕. ความพอเพียงของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๒.๖๑	.๖๔	๓
๖. วิธีจัดระดับคะแนน	๑.๕๔	.๗๒	๕
๗. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๐๐	.๕๓	๕
๘. การบังคับให้นักเรียนสลับผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียน รายวิชาอื่นต่อไป	๒.๕๒	.๖๕	๔
๙. การประเมินผลให้ครบทั้ง ๔ ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ	๒.๕๔	.๖๖	๖

จากตารางที่ ๓๓ จะเห็นได้ว่าปัญหาการไขหลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนใน
 หมวดวิชาภาษาอังกฤษที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมี ๔ ข้อ เป็นปัญหาคำนเนื้อหาวิชาและ
 คำนการประเมินผล ปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๔ ซึ่ง
 เป็นปัญหาคำนการประเมินผล ได้แก่การประเมินผลโหดบทั้ง ๔ ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ
 ปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามากรองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๕ ซึ่งเป็นปัญหาคำนเนื้อหาวิชา
 ได้แก่การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
 ปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามากรองลงไปเป็นอันดับ ๓ คือข้อ ๕ ซึ่งเป็นปัญหาคำนเนื้อหาวิชา
 ได้แก่ความพอเพียงของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา และปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามาก
 เป็นอันดับ ๔ คือข้อ ๕ ซึ่งเป็นปัญหาคำนการประเมินผล ได้แก่การบังคับให้นักเรียนสอบ
 ผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนรายวิชาอื่นต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๔ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องศิลปศึกษา	๑	๒๔	๓
ห้องดนตรี	๑	๒๐	๔
เครื่องดนตรี (ไทย -สากล)	—	๒๒	๑๓
หุ่นจำลอง	๓	๒๑	๕
เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่องเล่นแผ่นเสียง	๓	๒๐	๖
วัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลปศึกษา	—	๒๕	๑๐
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	๒๒	๑๓๖	๔๕

จากตารางที่ ๓๔ จะเห็นได้ว่าในด้านการสอนวิชาศิลปศึกษานั้นนางโรงเรียน
 มีห้องศิลปศึกษา และห้องดนตรีโดยเฉพาะ วัสดุอุปกรณ์ส่วนมากไม่ขาดแคลน อุปกรณ์ที่มี
 เพียงพอมากที่สุดได้แก่เครื่องดนตรี (ไทย - สากล) มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุดได้แก่ห้อง
 ศิลปศึกษา และที่ไม่มีเลยมากที่สุดได้แก่หุ่นจำลองกับ เครื่องบันทึกเสียง หรือเครื่องเล่น
 แผ่นเสียง

ตารางที่ ๓๕ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศิลปศึกษา

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา
๑. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาศิลปศึกษา	๒.๔๔	.๖๕	๑
๒. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยศิลปศึกษา	๒.๖๕	.๕๒	๓
๓. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่ใช้สอน	๒.๔๔	.๕๑	๑
๔. ความสัมพันธ์ของ เนื้อหาวิชา กับ ศิลปะในท้องถิ่น	๒.๕๐	.๖๕	๕
๕. ความเพียงพอของ เวลาที่จะให้นักเรียนคนควา	๒.๕๒	.๕๑	๔
๖. การ เปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของนักเรียน	๒.๔๔	.๕๕	๑
๗. การใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการ เรียน การสอน	๒.๒๔	.๗๕	๖
๘. วิธีจัดระดับคะแนน	๑.๔๕	.๗๗	๘
๙. การตรวจสอบผลและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑.๕๑	.๖๕	๘

จากตารางที่ ๓๕ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศิลปศึกษาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากที่มีค่าเฉลี่ยถึงระดับ ๒.๕๐ ไม่มีเลย แสดงว่า อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า การใช้หลักสูตรวิชาศิลปศึกษาไม่มีปัญหาในเกณฑ์ "ระดับปัญหามาก" ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ๒.๔๔ มีจำนวนเท่ากับ ๓ ข้อ คือข้อ ๑, ๓ และ ๖ ซึ่งเป็นปัญหา ความความมุ่งหมาย และด้านเนื้อหาวิชาได้แก่ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการ สอนวิชาศิลปศึกษา เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ เวลาที่ใช้สอน และการ เปิดสอน รายวิชาตามความถนัด และความสนใจของนักเรียน

ตารางที่ ๓๖ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
 อาจารย์สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงฝึกงาน	๑	๒๒	๑๕
แปลงสาธิตทดลอง	๔	๒๕	๕
เรือนเพาะชำ	๕	๒๒	๓
ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	๓	๒๔	๓
เครื่องมือปฏิบัติในรายวิชาที่เปิดสอน	—	๒๒	๑๒
วัสดุสำหรับฝึกงาน	—	๒๓	๑๕
เครื่องจักรกล	๒	๒๕	๑๑
เครื่องมือโรงงาน	๑	๒๔	๑๓
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	๒๔	๑๙๑	๔๕

จากตารางที่ ๓๖ จะเห็นได้ว่าการสอนวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติในหมวดวิชา
 ศิลปปฏิบัตินั้น ส่วนมากมีอุปกรณ์เพียงพอ สถานที่วัสดุอุปกรณ์ที่มีเพียงพอมากที่สุดได้แก่
 โรงฝึกงานกับวัสดุสำหรับฝึกงาน มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุดได้แก่ห้องปฏิบัติการในรายวิชา
 ที่เปิดสอน และที่ไม่มีเลยมากที่สุดได้แก่เรือนเพาะชำ

ตารางที่ ๓๗ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา
๑. การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการ เปิดสอนวิชาชีพใน โรงเรียน	๒.๐๒	.๕๕	๗
๒. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาชีพ	๒.๐๕	.๕๖	๖
๓. การเขียนจุดมุ่งหมาย เจิงพฤติกรรมในการสอนวิชาชีพ	๒.๓๔	.๖๖	๕
๔. การเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของ ท้องถิ่น	๒.๕๐	.๗๖	๔
๕. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละวิชา	๒.๕๒	.๖๔	๓
๖. จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา	๒.๖๕	.๗๔	๑
๗. การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอน	๒.๕๗	.๗๒	๒
๘. วิธีจัดระคับคะแนน	๒.๐๒	.๖๓	๗
๙. การตรวจสอบและการจัดระคับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๐๐	.๖๕	๗

จากตารางที่ ๓๗ จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนใน
หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมี ๔ ข้อ คือปัญหาข้อที่ ๖, ๗, ๕
และ ๔ ซึ่งเป็นปัญหาค้นเนื้อหาวิชาและการสอน ปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่ามีปัญหามาก
เป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๖ ซึ่งเป็นปัญหาค้นเนื้อหาวิชา ได้แก่จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนใน
แต่ละรายวิชา ปัญหามากรองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๗ ซึ่งเป็นปัญหาค้นการสอน ได้
แก่การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ปัญหามากรอง
ลงไปเป็นอันดับ ๓, ๔ คือ ข้อ ๕, ๔ ซึ่งเป็นปัญหาค้นเนื้อหา ได้แก่ความเพียงพอของ
เวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา และการเปิดสอนวิชาชีพต่างๆเพื่อสนอง
ความต้องการของท้องถิ่น

วิธีสอน	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปะศึกษา		ศิลปะปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน
การแสดงบทบาทสมมติ	(๖)	(๖)	(๑๑)	(๑๕)	(๑๑)	(๑๕)	๑	(๑๑)	(๑๐)	(๙)	(๙)	(๑๕)	(๑๑)	(๑๑)	(๑๐)	(๑๐)	(๑๕)	(๑๕)
การแก้ปัญหา	(๓)	(๓)	(๙)	(๖)	(๒)	(๒)	(๕)	(๕)	(๑)	(๑)	(๒)	(๒)	(๓)	(๒)	(๓)	(๓)	(๖)	(๖)
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	(๑๒)	(๑๑)	(๑๒)	(๑๐)	(๑๑)	๑	(๑๐)	(๙)	(๑๐)	(๙)	๑	(๑๐)	๑	(๑๑)	๑	(๑๒)	(๑๐)	(๑๑)
การให้ทองจำ	(๙)	(๙)	(๙)	(๙)	(๑๐)	๑	(๑๑)	(๑๑)	(๙)	(๑๖)	(๑)	(๑๐)	๑	(๑๑)	(๑๐)	(๑๑)	(๑๐)	(๙)
การสอนแบบโครงการ	(๑๑)	(๑๒)	(๑๐)	(๑๐)	(๙)	(๑๑)	(๑๒)	(๑๒)	(๙)	(๑๑)	(๙)	(๑๐)	(๑๐)	(๑๐)	(๑๐)	(๑๑)	(๑๑)	(๑๑)

* ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงลำดับที่

จากตารางที่ ๓๔ ถ้าพิจารณาโดยรวมจะเห็นได้ว่าวิธีสอนแบบบรรยาย เป็นวิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด วิธีสอนรองลงไป ที่หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะเรื่องลำดับคือ การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ การแบ่งกลุ่มคนควา การสาริต และการแก้ปัญหา และวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะน้อยที่สุด คือการสอนแบบ สืบสวนสอบสวน ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด ส่วนวิธีสอนรองลงไปที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากเรียงตามลำดับคือ การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ การแบ่งกลุ่มคนควา การสาริต และการอภิปราย และวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน- อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุด

เป็นที่น่าสังเกตว่าวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะ กับวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มีความสอดคล้องกันมาก ถ้าจะพิจารณาตามหมวดวิชาจะได้อดังนี้

หมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะวิธีสอนแบบการบรรยายมากที่สุด รองลงไปหัวหน้าเสนอแนะคือการแบ่งกลุ่มคนควา การอภิปราย และที่เสนอแนะให้ใช้น้อยที่สุดคือการปฏิบัติการในห้องทดลอง กับวิธีสอนแบบสอบสวนสืบสวน ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือการแบ่งกลุ่มคนควา การฝึกทักษะ วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุดคือ การสอนแบบโครงการ และวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนไม่ได้ใช้เลยคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง

หมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะวิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด รองลงไปคือวิธีสอนแบบการแบ่งกลุ่มคนควา วิธีที่เสนอแนะให้ใช้น้อยที่สุดคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง การสอนแบบสอบสวนสืบสวน ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด และวิธีสอนที่ใช้น้อยที่สุดคือ การแสดงบทบาทสมมุติ การปฏิบัติการในห้องทดลอง

หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะวิธีสอนแบบการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงไปที่วิธีสอนแบบการฝึกปฏิบัติ การสาธิต วิธีสอนที่เสนอแนะน้อยที่สุดคือการแสดงบทบาทสมมุติ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน และวิธีสอนที่ไม่ได้เสนอแนะให้ใช้เลยคือการปฏิบัติการในห้องทดลอง สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงไปที่การฝึกปฏิบัติ และวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้บ่อยที่สุดคือการแสดงบทบาทสมมุติ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนไม่ใช้เลยคือการสอนแบบสืบสวนสอบสวน การให้ทองจำ

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะวิธีสอนแบบการปฏิบัติการในห้องทดลอง และการสาธิตมากที่สุด รองลงไปที่วิธีสอนแบบบรรยาย วิธีสอนที่เสนอแนะให้ใช้น้อยที่สุดคือการสอนแบบโครงการ สำหรับวิธีสอนแบบการแสดงบทบาทสมมุติไม่ได้เสนอแนะให้ใช้เลย ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือการบรรยาย รองลงไปที่วิธีการปฏิบัติการในห้องทดลอง วิธีสอนที่ใช้น้อยที่สุดคือการแสดงบทบาทสมมุติ

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะอาจารย์ผู้สอนให้ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย และการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงไปที่วิธีสอนแบบการแก้ปัญหา วิธีสอนที่เสนอแนะน้อยที่สุดคือการแสดงบทบาทสมมุติ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน และวิธีสอนที่ไม่ได้เสนอแนะให้ใช้เลยคือการปฏิบัติการในห้องทดลอง การศึกษานอกสถานที่ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือการบรรยาย รองลงไปที่วิธีสอนแบบการฝึกทักษะ วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้บ่อยที่สุดคือการปฏิบัติการในห้องทดลอง

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยาย แบบการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงไปที่วิธีสอนแบบการให้ทองจำ การแบ่งกลุ่มกันควา วิธีสอนที่เสนอแนะให้ใช้น้อยที่สุดคือการปฏิบัติการในห้องทดลอง และวิธีสอนที่ไม่ได้เสนอแนะให้ใช้เลยคือการศึกษานอกสถานที่ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือการบรรยาย การฝึกทักษะ รองลงไปที่

วิธีสอนแบบการให้ทองจำ วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุดคือ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน การสอนแบบโครงการ และวิธีสอนที่ไม่ได้ใช้เลยคือ การปฏิบัติทำในห้องทดลอง

หมวดวิชาศิลปศึกษา หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปคือการสอนแบบการสาธิต การศึกษานอกสถานที่ วิธีสอนที่เสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุดคือ การสอนแบบการแสดงบทบาทสมมุติ และวิธีสอนที่ไม่ได้เสนอแนะให้ใช้เลยคือ การให้ทองจำ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือการฝึกทักษะ รองลงไปคือการสาธิต วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุดคือ การให้ทองจำ

หมวดวิชาศิลปะหรือศิลปปฏิบัติ หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการสาธิตมากที่สุด รองลงไปคือวิธีสอนแบบการฝึกปฏิบัติ วิธีสอนที่เสนอแนะให้ใช้น้อยที่สุดคือ การให้ทองจำ การสอนแบบโครงการ และวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาไม่ได้เสนอแนะให้ใช้เลยคือ การแสดงบทบาทสมมุติ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือการบรรยาย รองลงไปคือการสอนแบบฝึกปฏิบัติ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๘ วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้และวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้

วิธีวัดผล	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พลานามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน
การสังเกต	๑๓ (๑)	๒๓ (๓)	๑๔ (๑)	๒๓ (๓)	๑๑ (๑)	๒๐ (๒)	๑๕ (๑)	๑๖ (๑)	๑๖ (๑)	๒๓ (๓)	๑๖ (๑)	๑๖ (๑)	๑๖ (๑)	๒๓ (๑)	๑๐ (๑)	๑๖ (๓)	๑๐ (๑)	๑๖ (๑)
การสอบปากเปล่า	๑๑ (๑)	๑๔ (๓)	๑๑ (๑)	๑๖ (๑)	๑๓ (๑)	๒๓ (๓)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๖ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๐ (๑)	๑๑ (๑)	๑๖ (๓)	๑๑ (๑)	๑๐ (๑)
การสอบภาคปฏิบัติ	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๐ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)
การตรวจผลงาน	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)
การสอบขอเขียนแบบอัตรีย์	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)
การสอบขอเขียนแบบปรนีย์	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)
การสอบขอเขียนแบบอัตรีย์ และ ปรนีย์	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)	๑๑ (๑)

* ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงลำดับที่

จากตารางที่ ๓๕ จะเห็นได้ว่าวิธีวัดผลแบบต่าง ๆ ที่กลุ่มหัวหน้าหมวดวิชา
ไคแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้ และที่อาจารย์ผู้สอนใช้เอง พิจารณาได้ดังนี้

หมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าหมวดวิชาไคแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล
โดยการสังเกตกับการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงไปคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและ
ปรนัย ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการตรวจผลงานกับการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย
รองลงไปคือการสังเกต วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุด
คือการสอบภาคปฏิบัติกับการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้น้อย
ที่สุดคือการสอบปากเปล่า

หมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล
โดยการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงไปได้แก่การสอบข้อเขียนแบบปรนัย กับการสอบ
ข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้น้อยที่สุดคือ การสอบ
ภาคปฏิบัติ ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลโดยการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัยมาก
ที่สุด รองลงไปได้แก่การตรวจผลงาน วิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือการสอบภาคปฏิบัติ เช่น
เกี่ยวกับที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำ

หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล
โดยการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปได้แก่การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย
วิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้น้อยที่สุดคือ การสอบปากเปล่า ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธี
วัดผลโดยการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปได้แก่การสังเกตวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอน
ใช้น้อยที่สุดคือการสอบปากเปล่า ซึ่งจะเห็นได้ว่าในหมวดวิชาพลานามัย ทั้งหัวหน้าหมวดวิชา
และอาจารย์ผู้สอน ไคแนะนำและใช้วิธีวัดผลที่ใ้ช้เหมือนกัน

หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธี
 วัตถุประสงค์โดยการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปได้แก่การตรวจผลงาน วิธีวัตถุประสงค์ที่หัวหน้า
 หมวดวิชาแนะนำให้ใช้น้อยที่สุดคือ การสอบปากเปล่า ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัตถุประสงค์โดย
 การสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปได้แก่การตรวจผลงานและการสอบปากเปล่า
 อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่าในหมวดวิชาศิลปปฏิบัติทั้งหัวหน้าหมวดวิชา
 อาจารย์ผู้สอน ใ้คแนะนำและใช้วิธีวัตถุประสงค์ที่ใ้ช้มากเหมือน ๆ กัน

พิจารณาโดยส่วนรวมแล้วจะเห็นได้ว่าวิธีวัตถุประสงค์ที่กลุ่มหัวหน้าหมวดวิชาแนะนำ
 ให้อาจารย์ใ้ช้มากที่สุดเป็นอันดับ ๑ คือ การตรวจผลงาน อันดับ ๒ คือ การสอบขอเขียน
 แบบอัตรณ์และปรนัย อันดับ ๓ คือ การสอบภาคปฏิบัติ และอันดับ ๔ คือ การสอบขอเขียน
 แบบปรนัย ส่วนกลุ่มอาจารย์ผู้สอนกลุ่มอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัตถุประสงค์มากเรียงตามลำดับ ๔
 วิธีคือ การตรวจผลงาน การสอบขอเขียนแบบอัตรณ์และปรนัย การสังเกต และการ
 สอบภาคปฏิบัติ ส่วนวิธีวัตถุประสงค์ที่กลุ่มอาจารย์ในหมวดวิชาแนะนำ และอาจารย์ผู้สอนใ้ช้
 น้อยที่สุดคือ การสอบปากเปล่า ซึ่งจะเห็นได้ว่าวิธีวัตถุประสงค์ที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำกับวิธีวัตถุประสงค์
 ที่อาจารย์ผู้สอนเลือกใ้ช้มาก และน้อยที่สุดมีลักษณะเหมือนกัน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๐ วิชาเอกข้อสอบที่หัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนใช้

วิชาเอกข้อสอบ	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน
ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง	๑๕	๑๖	๑๕	๑๖	๑๖	๑๕	๑๖	๓๓	๑๖	๓๕	๑๖	๓๓	๖๑	๓๕	๖๐	๑๖	๑๕	๒๖๖
มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๖	๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑๕
มีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ	๑	๑	๖	๑	๑	๑	๑	๑	๖	๖	๑	๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑๕
ครูในหมวดวิชาร่วมกับหัวหน้าหมวดออกข้อสอบ	๕	๕	๕	๖	๖	๕	๑	๕	๑	๖	๕	๕	๑	๖	๑	๑	๒๓	๓๑

จากตารางที่ ๔๐ จะเห็นได้ว่าวิธีออกข้อสอบตามความเห็นของหัวหน้าหมวด
วิชา และที่อาจารย์ผู้สอนเ็นใจมีความสอดคล้องกันคือ หัวหน้าหมวดวิชาส่วนมากตอบว่าครูผู้สอน
ออกข้อสอบเอง ส่วนอาจารย์ผู้สอนส่วนมากก็ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง เช่นเดียวกัน
รองลงไปไ้แก่อื่น ๆ ซึ่งหมายถึงครูผู้สอนร่วมกับหัวหน้าหมวดวิชาช่วยกันออกข้อสอบ ที่
ตอบว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบมีน้อยที่สุด เป็นที่น่าสัง เกตว่ามีบางคนตอบ
มากกว่า ๑ วิธี ถ้าจะแยกพิจารณาตามหมวดวิชา ก็จะได้ดังนี้

หมวดวิชาภาษาไทย ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนมากตอบว่า
ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง รองลงมาได้แก่ครูในหมวดวิชาและหัวหน้าหมวดช่วยกันออก
เป็นที่น่าสนใจเกตว่าอาจารย์ผู้สอน ๑ คน ตอบว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียนเป็นผู้ออกข้อสอบ

หมวดวิชาสังคมศึกษา ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนมากตอบว่า
ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง รองลงมาหัวหน้าหมวดวิชาตอบว่าครูในหมวดวิชารวม
กับหัวหน้าหมวดวิชาออกข้อสอบ ส่วนอาจารย์ผู้สอนตอบว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียน
ออกข้อสอบ มีหัวหน้าหมวดวิชาสองคนตอบว่ามีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ

หมวดวิชาพลานามัย ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนมากตอบว่า
ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง รองลงมาได้แก่ครูในหมวดวิชาพร้อมกับหัวหน้าหมวด
ออกข้อสอบ มีหัวหน้าหมวดวิชาหนึ่งคนตอบว่ามีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออก
ข้อสอบ

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนมาก
ตอบว่าครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ รองลงมาได้แก่ครูในหมวดวิชาพร้อมกับหัวหน้าหมวด
ออกข้อสอบ

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนมาก
ตอบว่าครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ รองลงมาได้แก่ครูในหมวดวิชาพร้อมกับหัวหน้าหมวด
ออกข้อสอบ

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนมาก

คอบวาคครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ รองลงมาได้แก่ครูในหมวดวิชาการร่วมกับหัวหน้าหมวด
ออกข้อสอบ มีอาจารย์ผู้สอนสองคนตอบว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนมาก
คอบวาคครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ รองลงมาได้แก่ครูในหมวดวิชาการร่วมกับหัวหน้าหมวด
ออกข้อสอบ

หมวดวิชาศิลปศึกษา ทั้งหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนเกือบทั้งหมด
คอบวาคครูผู้สอนออกข้อสอบเอง

หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ หัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนเกือบทั้ง
หมดคอบวาคครูผู้สอนออกข้อสอบเอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๑ วุฒิต่างวิชาชีพ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ

ข้อมูล เจ้าหน้าที่	จำนวน	วุฒิต่างวิชาชีพ			ระยะเวลาที่ทำงานในหน้าที่นี้มาแล้ว				การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรือ อบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่เกี่ยวกับ หลักสูตรใหม่	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ต่ำกว่า ๑ปี	๑ - ๓ ปี	๓ - ๕ ปี	๕ ปีขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
แนะแนว	๑๔	-	๑๕	๔	๑	๖	๓	๔	๑๓	๖
ทะเบียน	๑๔	๑๑	๓	๑	๖	๕	๔	๔	๓	๑๒
วัดผลการศึกษา	๑๔	๑	๑๒	๕	๕	๔	๕	๔	๑๕	๓
ห้องสมุด	๒๐	๔	๑๓	๓	๓	๓	๖	๔	๑๓	๓
รวม	๓๕	๑๖	๔๓	๑๓	๑๕	๑๘	๑๘	๒๔	๕๔	๒๔

จากตารางที่ ๔๑ จะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียนมีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนวุฒิปริญญาโทมีน้อยกว่าวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเล็กน้อย ส่วนมากทำงานในหน้าที่นี้มาแล้ว ๕ ปี ขึ้นไป และส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้ว

ตารางที่ ๔๒ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนว ของเจ้าหน้าที่แนะแนว	๒.๑๕	.๕๐	๕	
๒. การศึกษาเกี่ยวกับอาชีพในประเทศไทย เพื่อช่วยในการ แนะแนว	๒.๒๖	.๗๓	๓	
๓. การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	๒.๐๕	.๗๐	๖	
๔. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว	๒.๙๔	.๗๐	๑	
๕. การจัดเวลาให้การแนะแนวสำหรับนักเรียน	๒.๖๑	.๖๔	๒	
๖. การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน	๑.๘๘	.๖๔	๘	
๗. ปัญหาที่เกิดจากอุปสรรคองในการให้ความร่วมมือในการ แนะแนว	๒.๒๖	.๖๕	๓	
๘. ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนใน ระดับอุดมศึกษา	๑.๘๔	.๕๖	๗	

จากตารางที่ ๔๒ จะเห็นว่าเจ้าหน้าที่แนะแนวประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรใหม่ที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมี ๒ ข้อ คือปัญหาข้อ ๕, ๕ ปัญหาที่เจ้าหน้าที่แนะแนวเห็นว่าปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๔ ได้แก่ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว ปัญหามากรองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือข้อ ๕ ได้แก่การจัดเวลาให้การแนะแนวสำหรับนักเรียน พิจารณาโดยส่วนรวมแล้วปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมีจำนวนน้อยกว่าปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย คือมีปัญหามากเพียง ๒ ข้อจากจำนวน ๘ ข้อ แสดงว่าปัญหาของเจ้าหน้าที่แนะแนวส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่มีปัญหาน้อย และความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่แนะแนวส่วนมากไม่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์หน้าที่เจ้าหน้าที่แนะแนวประสบในการปฏิบัติงานสรุป
ไว้ว่า

๑. เจ้าหน้าที่แนะแนวมีจำนวนจำกัดไม่สามารถแนะแนวได้ทั่วถึง นอกจากนี้
ยังต้องทำการสอนด้วย
๒. ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมือน้อย งานไม่ประสานสัมพันธ์กัน
๓. ขาดเอกสารที่ใช่ประกอบการแนะแนว และเครื่องมือประกอบการแนะแนว
เช่นขอทดสอบต่าง ๆ
๔. ห้องแนะแนวยังมีสภาพไม่ดีและเหมาะสมพอ ทำให้นักเรียนไม่ค่อยกล้า
มาปรึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๓ ปัญหาการไขหลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรใหม่ และการจัด วิชาเรียนในระบบหน่วยกิต	๒.๑๐	.๖๕	๕	
๒. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติ ตามหลักสูตรใหม่	๒.๑๐	.๖๕	๕	
๓. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	๒.๖๔	.๖๗	๑	
๔. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	๒.๒๖	.๔๕	๓	
๕. ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	๒.๖๔	.๖๗	๑	
๖. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่ เกี่ยวข้อง	๒.๐๐	.๖๖	๔	
๗. ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในงานทะเบียน	๒.๐๕	.๖๒	๗	
๘. ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	๒.๒๖	.๗๓	๓	

จากตารางที่ ๔๓ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ทะเบียนประสบปัญหาในการไข
หลักสูตรใหม่ที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมี ๒ ข้อ คือข้อ ๓, ๕ ซึ่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน
เห็นว่าเป็นปัญหาอันดับ ๑ ทั้ง ๒ ข้อ ได้แก่ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงาน
ทะเบียน และระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน พิจารณาโดยรวมแล้วปัญหาของ
เจ้าหน้าที่ทะเบียนที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมีจำนวนน้อยกว่าปัญหาที่จัดอยู่ในระดับ
มีปัญหาน้อย คือมีปัญหามากเพียง ๒ ข้อ จากจำนวน ๕ ข้อ แสดงว่าปัญหาของเจ้า
หน้าที่ทะเบียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับมีปัญหาน้อย และความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่
ทะเบียนส่วนมากไม่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ทะเบียนประสบในการปฏิบัติงาน

สรุปได้ว่า

๑. จำนวนบุคลากรมีไม่พอปฏิบัติงานไม่คอยทัน เพราะต้องทำการสอนด้วย
๒. ไม่ได้รับความร่วมมือกับอาจารย์สอนเพียงพอ
๓. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ยังไม่ดีพอ เสียเวลาในการพิมพ์มากแต่ไม่มีเจ้าหน้าที่พิมพ์คัดเพื่อการนี้โดยเฉพาะ
๔. การขอเปลี่ยนวิชาเรียน และการขอถ่วงเรียนในรายวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนยังมีปัญหาอย่างมาก เพราะนักเรียนไม่เข้าใจ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๔ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วิทยาลัยการศึกษ

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D	ค่าสัม ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความรู้ความเข้าใจของเจ้าหน้าที่วิทยาลัยการศึกษเกี่ยวกับงาน วิทยาลัยการศึกษารูปแบบใหม่	๒.๐๐	.๕๕	๗	
๒. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวิทยาลัยการศึกษ	๒.๖๑	.๖๘	๒	
๓. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	๒.๑๑	.๕๘	๕	
๔. ความรัดกุมของระเบียบการประเมินผล	๒.๒๗	.๘๕	๓	
๕. ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	๒.๖๖	.๖๘	๑	
๖. ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	๒.๒๗	.๕๗	๓	
๗. การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียน กำหนดขึ้น	๒.๐๕	.๕๓	๖	
๘. การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	๑.๕๒	.๕๑	๘	

จากตารางที่ ๔๔ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่วิทยาลัยการศึกษประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรใหม่ที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหา มี ๒ ข้อ คือ ข้อ ๕, ๒ ปัญหาที่เจ้าหน้าที่วิทยาลัยการศึกษเห็นว่าปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือ ข้อ ๕ ได้แก่ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน ปัญหารองลงไปเป็นอันดับ ๒ คือ ข้อ ๒ ได้แก่ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวิทยาลัยการศึกษ พิจารณาโดยส่วนรวมแล้วปัญหาของเจ้าหน้าที่วิทยาลัยการศึกษที่จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก มีน้อยกว่าปัญหาที่จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหาน้อย คือ มีปัญหามากเพียง ๒ ข้อ จากจำนวน ๘ ข้อ แสดงว่าปัญหาของเจ้าหน้าที่วิทยาลัยการศึกษส่วนใหญ่อยู่ในระดับมีปัญหาน้อย และความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่วิทยาลัยการศึกษส่วนมากไม่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาประสพในการปฏิบัติงาน
สรุปได้ดังนี้

๑. ไม่มีเจ้าหน้าที่วัดผลโดยเฉพาะ นอกจากเจ้าหน้าที่ที่มีน้อยแล้วยังต้อง
สอนอีกด้วย
๒. ครูออกข้อสอบยังไม่ดีพอไม่ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การส่ง
คะแนนก็ด่าชา
๓. ระเบียบการวัดผลยังไม่ชัดเจนพอ เกิดปัญหาในด้านการสอบแก้ตัวและ
การเข้าของนักเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๕ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับ ที่ของ ปัญหา	ไม่ได้ ปฏิบัติ
๑. ความรู้ความเข้าใจของเจ้าหน้าที่ห้องสมุดเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๐๕	.๘๒	๗	
๒. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	๒.๕๐	.๗๑	๒	
๓. ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด	๒.๓๕	.๘๑	๖	
๔. จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่	๒.๕๕	.๘๘	๖	
๕. ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	๒.๖๕	.๖๗	๓	
๖. งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	๒.๖๐	๑.๐๘	๔	
๗. การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่	๒.๔๗	.๗๗	๕	
๘. การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน	๒.๐๕	.๘๒	๗	
๙. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าหมวด	๒.๐๕	.๗๕	๗	

จากตารางที่ ๔๕ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ห้องสมุดประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรใหม่ที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมี ๔ ข้อ คือข้อ ๔, ๒, ๕, ๖ ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดเห็นว่ามีปัญหามากเป็นอันดับ ๑ คือข้อ ๔ ได้แก่จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับ ๒ คือ ข้อ ๒ ได้แก่ความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานในห้องสมุด อันดับ ๓ คือข้อ ๕ ได้แก่ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้ และข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับ ๔ คือข้อ ๖ ใ้แก่งบประมาณ

ที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด พิจารณาโดยส่วนรวมแล้วปัญหาของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด
 ที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมี เกือบ เท่ากับปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย ก็คือมีปัญหามาก
 ๔ ข้อ จากจำนวน ๕ ข้อ แสดงว่าปัญหาของเจ้าหน้าที่ห้องสมุดจัดอยู่ในระดับมีปัญหา
 ปานกลาง และความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่กระจุกกระจายมากที่สุดได้แก่วง
 ประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดประสบในการปฏิบัติงานสรุปได้วา

๑. นักเรียนโรงเรียนห้องสมุดไม่เป็น ฝาแฝดระเบียบ ฉึกและขโมยหนังสือของ
 ห้องสมุด
๒. จำนวนหนังสือมีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้ใช้ และหนังสือมีไม่ค่อยตรงกับ
 ความต้องการของผู้ใช้
๓. อาจารย์มักใช้สิทธิในการยืมหนังสือ ยืมนาน และบางครั้งไม่คืน
 หนังสืออีกควย
๔. งบประมาณในการจัดซื้อหนังสือ โรงเรียนจัดใ้เหน้อยมาก
๕. ขาดเจ้าหน้าที่พิมพ์คัด บรรณารักษ์คองทำงานเหน้อยมาก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการไหลหลักสูตร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการไหลหลักสูตรของบุคลากรต่าง ๆ คือ ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาและเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ปรากฏว่าระดับของปัญหามีตั้งแต่ระดับที่ "มีปัญหามากที่สุด" รองลงมาจนถึงระดับปัญหาน้อยที่สุด แต่ในการวิจัยนี้จะนำมากล่าวเฉพาะปัญหาที่อยู่ในระดับ "ปัญหามาก" เท่านั้น ซึ่งจะแยกกล่าวใน ๔ ประเด็นคือ ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ คือ

๑.- ผู้บริหารโรงเรียน

ผู้บริหารโรงเรียนส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันอยู่ระหว่าง ๕ ปีขึ้นไปมากที่สุด และส่วนมากเคยเข้าประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้ว ร้อยละ ๖๗.๑๑ เรื่องที่ผู้บริหารโรงเรียนเห็นว่า มีปัญหามากในการไหลหลักสูตรมี ๔ ข้อ จากจำนวน ๑๑ ข้อ เรียงตามลำดับคือ ข้อ ๕, ๗, ๑๐ และ ๘ ได้แก่ ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ และการจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น สำหรับ ๔ ผู้บริหาร ร้อยละ ๑๔ เห็นว่าไม่ได้ปฏิบัติ

๒. หัวหน้าหมวด

๒.๑ หัวหน้าหมวดวิชาส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันอยู่ระหว่าง ๕ ปีขึ้นไปมากที่สุด ร้อยละ ๘๑.๑๗ ของหัวหน้าหมวดวิชาเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้ว

๒.๒ วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูในหมวดวิชาใช้ได้แก่

- หมวดวิชาภาษาไทย ได้แนะนำให้ใช้การบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การแบ่งกลุ่มคนควา
- หมวดสังคมศึกษา ได้แนะนำให้ใช้การบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่การอภิปราย
- หมวดพลานามัย แนะนำให้ใช้การฝึกทักษะมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกปฏิบัติกับการสาธิต
- หมวดวิทยาศาสตร์ ได้แนะนำให้ใช้การปฏิบัติการในห้องทดลองกับการสาธิตมากที่สุด รองลงไปได้แก่การบรรยาย
- หมวดคณิตศาสตร์ ได้แนะนำให้ใช้การบรรยายกับการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงไปได้แก่การแก้ปัญหา
- หมวดภาษาอังกฤษ แนะนำให้ใช้การบรรยายกับการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงไปได้แก่การให้ห้องจำกัดกับการแบ่งกลุ่มคนควา
- หมวดศิลปะศึกษา แนะนำให้ใช้การฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปได้แก่การสาธิต
- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ แนะนำให้ใช้การสาธิตมากที่สุด รองลงไปได้แก่การฝึกปฏิบัติ

ในทุกหมวดวิชาหัวหน้าหมวดวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกทักษะ

- ๒.๓ สถานที่เรียนที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้ส่วนมากได้แก่ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ รองลงไปได้แก่ห้องเรียน หมวดวิชาที่มีห้องพิเศษในวิชาของตนเป็นส่วนมากได้แก่ หมวดวิทยาศาสตร์ หมวดวิชาชีพ หมวดพลานามัย และหมวดศิลปะศึกษา

๒.๔ วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาใช้ แยกได้ดังนี้

- หมวดภาษาไทย สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ
ไต่แนะนำให้ครูใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงานมากที่สุด
- หมวดพลานามัย วิทยาศาสตร์ ศิลปศึกษา และหมวดศิลปปฏิบัติ
แนะนำให้ครูใช้วิธีวัดผลโดยการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด

ในทุกหมวดวิชาหัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ครูใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงไปไต่แก่การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย

๒.๕ วิธีออกข้อสอบที่หัวหน้าหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ ให้ครูผู้สอนเป็นผู้
ออกข้อสอบเอง

๒.๖ การให้ระดับคะแนนที่ใช้มากที่สุดตามความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา
คือ ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน รองลงไปไต่แก่หัวหน้าหมวดวิชา
เป็นผู้ให้ระดับคะแนน

๒.๗ หัวหน้าหมวดวิชาทุกหมวดวิชาเห็นว่าภาระใช้หลักสูตรมีปัญหามาก
เรียงตามลำดับจากมีปัญหาในระดับมาก เรียงลำดับจากระดับสูงสุด
แยกตามหมวดวิชาต่าง ๆ ได้ดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย คือข้อ ๑๔, ๑๓ ไต่แก่การจัดหาอุปกรณ์ที่
จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และความเพียงพอของแบบเรียน
ของนักเรียนในหมวดวิชา
- หมวดวิชาสังคมศึกษา คือข้อ ๑๓, ๑๔, ๘, ๑๒, ๑๐ ไต่แก่
ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา การจัด
อุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา การเปิดสอน
วิชาเลือกในหมวดวิชา ความสอดคล้องของประมวลการสอนและ
ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด

- หมวดวิชาพลานามัย คือขอ ๑๐ ได้แก่วามเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด
- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ คือขอ ๑๖ ได้แก่วามรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน
- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ คือขอ ๑๕ ได้แก่วามจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางคามวิชาการของหมวดวิชา
- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ คือขอ ๑๓, ๑๔ ได้แก่วามเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา และการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา
- หมวดวิชาศิลปศึกษา คือขอ ๑๓ ได้แก่วามเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา
- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ คือขอ ๑๓, ๔ ได้แก่วามเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา และการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

เมื่อนำเอาปัญหาการไขหลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาทุกหมวดมาพิจารณาแล้ว จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่หัวหน้าหมวดทุกหมวดวิชาเห็นว่ามีปัญหามากเหมือนกันมากที่สุด คือ ขอ ๑๓ ได้แก่วามเพียงพอของแบบเรียนในหมวดวิชา หมวดวิชาที่ประสบปัญหานี้เรียงลำดับจากมากลงมาคือ หมวดวิชาชีพ ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา ศิลปศึกษา และ หมวดภาษาไทย

๒.๔ ขอเสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

- แบนเรียน หนังสืออ่านประกอบ และหนังสือคนควาควรจัดหาให้เพียงพอ
- ควรจัดงบประมาณในด้านการจัดซื้ออุปกรณ์ในรายวิชาต่าง ๆ ให้โรงเรียนให้เพียงพอ
- ประมวลการสอนควรจัดทำละเอียดดีกว่า เพื่อความสะดวกสำหรับครูสอน
- ควรจัดใหม่ครูให้เพียงพอกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในแต่ละรายวิชา
- คู่มือครูควรจัดทำให้ครบทุกวิชา และควรแจกเอกสารหลักสูตรให้ทั่วถึงทุกโรงเรียน
- การเรียนในแต่ละรายวิชาในหมวดวิชาต่าง ๆ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนเสรีมากกว่าเท่าที่เป็นอยู่
- กอนิเทศหลักสูตรควรไต่วิเคราะห์ และเตรียมการในด้านต่าง ๆ ให้พร้อมกว่านี้
- ควรอบรมครูให้ทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ทำการสอนวิชาเลือกที่เปิดใหม่ ๆ
- เนื้อหาวิชามากเกินไปไม่สัมพันธ์กับเวลา ควรตัดเรื่องที่ไม่จำเป็นออกเสียบ้าง-
- ควรให้ศึกษานิเทศก์ได้มีบทบาทในด้านการช่วยเหลือโรงเรียนให้มากกว่าเดิม

๓. อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน

๓.๑ อาจารย์ผู้สอนส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี วุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด
ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งอยู่ระหว่าง ๓ - ๕ ปี และ ๕ ปีขึ้นไป
มีจำนวนเท่ากัน ผู้ไม่เคยเข้ารับการอบรมมีมากกว่าผู้ที่เคยเข้าอบรม
เล็กน้อย

๓.๒ วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้ แยกได้ตามหมวดวิชาดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงไปคือ
การแบ่งกลุ่มคนควา

- หมวดวิชาสังคมศึกษา ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่
การแบ่งกลุ่มคนควา

- หมวดวิชาพลานามัย ใช้วิธีการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงมา
ได้แก่การฝึกปฏิบัติ

- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่
การปฏิบัติการณ์ในห้องทดลอง

- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่
การฝึกปฏิบัติ

- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ใช้วิธีบรรยายกับการฝึกทักษะมากที่สุด
รองลงมาได้แก่การให้ท่องจำ

- หมวดวิชาศิลปะศึกษา ใช้วิธีการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงมา
ได้แก่การสาธิต

- หมวดวิชาศิลปะปฏิบัติ ใช้วิธีการบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่
การฝึกปฏิบัติ

ถ้าพิจารณาจากทุกหมวดวิชาจะเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกทักษะ รองลงไปอีกได้แก่การฝึกปฏิบัติ เป็นที่น่าสังเกตว่าวิธีสอนที่ อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดตั้งแต่ลำดับ ๑ - ๓ สอดคล้องกับวิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้

๓.๓ วิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้ แยกสรุปได้ดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย ใช้วิธีการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงไป คือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย
- หมวดวิชาสังคมศึกษา ใช้วิธีการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย มากที่สุด รองลงไปคือการตรวจผลงาน
- หมวดวิชาพจนานามัย ใช้วิธีการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงไป คือการสังเกต
- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ใช้วิธีการตรวจผลงานมากที่สุด รอง ลงไปคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย
- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ใช้วิธีการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย มากที่สุด รองลงไปคือการตรวจผลงาน
- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ใช้วิธีการตรวจผลงานมากที่สุด รอง ลงไปคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย
- หมวดวิชาศิลปศึกษา ใช้วิธีการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงไป คือการตรวจผลงาน
- หมวดวิชาชีพ หรือศิลปปฏิบัติ ใช้วิธีการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปคือ การตรวจผลงาน

ถ้าพิจารณาจากทุกหมวดวิชาจะเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลโดยการ ตรวจผลงานมากที่สุด รองลงไปคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย ซึ่งสอดคล้อง กับที่หัวหน้าหมวดวิชาเสนอแนะ

๓.๔ เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในทุกมหาวิทยาลัยส่วนมาก มีแต่ไม่เพียงพอ หนังสืออ่านประกอบและประมวลการสอนมีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด

๓.๕ วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนทุกมหาวิทยาลัยใช้มากที่สุดคือ ครูผู้สอน เป็นผู้ออกข้อสอบเอง

๓.๖ การใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนมีปัญหาอยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหาหนัก แยกได้ดังนี้

- มหาวิทยาลัยภาษาไทย สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ไม่มีเลยมากที่สุด การใช้หลักสูตรอยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหาหนัก ๔ ขอบจาก ๑๑ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง ๔ ในชั่วโมงการใ้ภาษาทุกคาบเวลา

- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์มีแต่ไม่เพียงพอ มากที่สุด การใช้หลักสูตรอยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหาหนัก ๕ ขอบจาก ๕ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเพียงพอของเวลาที่ให้นักเรียนคนควา

- มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด ปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหาหนัก ๑ ขอบจาก ๕ ข้อ ได้แก่การเปิดวิชาบังคับเลือก และวิชาเลือกในหมวดให้ ถูกต้อง และเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร

- มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์มีแต่ไม่เพียงพอ มากกว่จะมีเพียงพอเล็กน้อย ปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ ระดับปัญหาหนัก ๓ ขอบจาก ๕ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเพียงพอของเวลาที่ให้นักเรียนคนควา

- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ไม่มีเลยมากที่สุด ปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหามาก ๕ ขอบจาก ๕ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา
- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด ปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหามาก ๔ ขอบจาก ๕ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประเมินผลในครบทั้ง ๔ ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ
- หมวดวิชาศิลปะศึกษา สถานที่และวัสดุอุปกรณ์มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด ปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหามาก ๓ ขอบจาก ๕ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเปิดสอนรายวิชาตามความถนัด และความสนใจของนักเรียน
- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์มีเพียงพอมากที่สุด ปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหามาก ๔ ขอบจาก ๕ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องจำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา

ถ้าพิจารณาโดยส่วนรวมจะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนที่มีปัญหาอยู่ในเกณฑ์ระดับปัญหามากที่สุดคือ หมวดวิชาสังคมศึกษา กับคณิตศาสตร์ซึ่งมีปัญหามาก ๕ ขอบจาก ๕ ข้อ เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๕๕ และอาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาพลานามัยมีปัญหามากน้อยที่สุดคือ ๑ ขอบจาก ๕ ข้อ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๐

๔. เจาหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน

๔.๑ เจาหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียนมีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด วุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีมากกว่าวุฒิปริญญาโทเล็กน้อย มีระยะเวลาทำงานในหน้าที่มีอยู่ระหว่าง ๕ ปีขึ้นไปมากที่สุด และส่วนมากเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้ว

๔.๒ ปัญหาของเจาหน้าที่ต่าง ๆ แยกได้ดังนี้

- เจาหน้าที่แนะแนว เห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับมัธยม ๒ ขอบจาก ๔ ขอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว
- เจาหน้าที่ทะเบียน เห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับมัธยม ๒ ขอบจาก ๔ ขอบ ได้แก่ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียนกับระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน
- เจาหน้าที่วัดผลการศึกษา เห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับมัธยม ๒ ขอบจาก ๔ ขอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน
- เจาหน้าที่ห้องสมุด เห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรที่อยู่ในเกณฑ์ระดับมัธยม ๒ ขอบจาก ๔ ขอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ รองลงไปได้แก่ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด ความกีดกันของเจาหน้าที่ห้องสมุดแตกต่างกันมากในเรื่องงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด

- ๔.๓ ปัญหาต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่ประสบในขณะปฏิบัติงาน สรุปได้ดังนี้ คือ
- เจ้าหน้าที่มีน้อย ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน กองทำงานหนัก และปฏิบัติงานไคลาซา
  - ผู้บริหารโรงเรียน และอาจารย์บางคนมองไม่เห็นความสำคัญ และให้ความสำคัญน้อย
  - ช่างคณิศงานพิมพ์คิดในการพิมพ์เอกสารต่าง ๆ แบบฟอร์มต่าง ๆ ยังไม่ชัดเจนพอ
  - ระเบียบการวัดผลยังไม่ชัดเจนดีพอ

คุนยวิทย์ทรัพย์ากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย